

Adventes Vēstis

2021
APRĪLIS
303

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

PASĀ JĒRA LIELĀKĀS
UZVARAS SVĒTKI –
UNIKĀLAIS MEGA
SABATS

SVĒTĀ
VAKARĒDIENA
PIEZĪMES

VIENA
KRISTUS
MIESA

Bērniem:
Pazemība ved godā

Jauniešiem:
Kristus – grēka uzvarētājs

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
Ziņas no Baltijas ūnijas Izglītības nodaļas
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Viena Kristus miesa
- 08** VĀRDS LASĪTĀJAM
Pasā Jēra lielākās uzvaras svētki – unikālais Mega Sabats
- 12** TĒMA
Piemīņas mielasts Svētā Vakarēdiena piezīmes
- 15** VĀRDS LASĪTĀJAM
Jēzus liecība jeb atmestais brīdinājums
- 16** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Atklāsmes grāmata. Apokalipses kopsavilkums, 28. daļa
- 19** DZĪVESSTĀSTI
Deviņas vēstules. Otrā vēstule
- 20** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kāpēc daži mūsu draudzes locekļi apgalvo, ka tiem būtu kauns savus draugus iepazīstināt ar adventistu draudzi?
- 21** VESELĪBA
Svaigs gaiss
- 24** JAUNIEŠIEM
Kristus – grēka uzvarētājs
- 26** BĒRNIEM
Pazemība ved godā

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZINŠ, Vineta KRAULIŅA,
Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,
Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietojšanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīļie “Adventes Vēstu” draugi!

Šodien, staigājot pa mežu, kur domas mēdz iet pavisam citus ceļus nekā ikdienas darbos, man ienāca prātā jautājums: “Kāda būtu mana pirmā doma, austrumu pamalē ieraugot mazo, melno mākonīti apmēram pus cilvēka plaukstas lielumā, kas, pamazām tuvojoties, atspīdēs brīnīškā, neaptveramā godībā?” Protams, es apzinos, ka, izejot cauri bēdu laikam, domas, iespējams, pilnībā atšķirsies no tagadējām, bet, ja man būtu jāatbild tagad, tad pirmā doma, kura man ienāca prātā uz meža ceļa, bija: vai esmu pietiekami *izdarījusi*, lai dotos Jēzum līdzī uz Debesīm? Jūs nekad neesat tā domājuši? Ko šī atbilde parāda? Vai to, ka vēl joprojām sirds nostūrī ir dzīva doma, ka glābšana atkarīga no mūsu darīšanas? Mēs visi zinām, ka tā nav, bet, kad domas klejo brīvi un neviena nedzirdamas, tad, izrādās, starp visām citām uzrodas arī šāda. Vai esmu pietiekami daudz *izdarījusi*? Protams, nē! Nekad neizdarīšu. Nemaz nevaru izdarīt! Tas taču ir tik pašsaprotami! Taču kāpēc tomēr tas nāk prātā vispirms? Ne jau tāpēc, ka ar Jēzus nopelnu nepietiek un man vēl daļa jāpiepelnā klāt. Atkal – protams, nē! Arī tas ir gluži skaidrs un saprotams. Tad vai tomēr ir tā, ka cilvēkā mājā kāda vēlme izdarīt arī pašam? Kā Dievs raugās uz šādu vēlmi? Vai vienmēr tā norāda uz mūsu neizpratni par pestīšanas nosacījumiem, vai arī tur ir kaut kas no bērna vēlmes parādīt tētim (Tētim!) dienas gaitā padarītos neveiklos darbiņus? Ķeburainos plastilīna veidojumus, greizi salīmētās papīra mājiņas, cilvēciņus ar stabiņu rokām, kājām un olu galviņām, kuros tikai pēc paša zīmējuma autora teiktā var nojaust, kura ir mamma, bet kurš – tētis. Vai gan ir vecāki, kuri šos darbiņus neaplūkotu un nepieņemtu ar sirds siltumu un prieku? Vai ir kāds tētis, kurš, aplūkojis stabiņkājus, savai mazajai meitiņai teiks: “Mjā, meit, tu gan varēji labāk pacensties, te nu nekā nevar saprast, proporcijas neesi ievērojusi, perspektīva aplama...”? Es zinu, ka nekas no padarītā neko nevar nopelnīt un ka nekam no tā nav svara mainīt manas pestīšanas nosacījumus. Tomēr ir prieks, ka varu ko padarīt, lai iepriecinātu Tēti, jo Viņš taču ir izdarījis visu, pilnīgi visu, lai varu tikt izglābta!

Par glābšanu, pazemības vērtību un vienotības spēku varēsiet lasīt visās šī žurnāla lappusēs. Tēmas raksts aplūko Piemīņas mielasta nozīmi, Vārds mācītājam skar tik svarīgu jautājumu kā Kristus miesas vienotība, bet Aktuālais jautājums meklē un atrod atbildes uz to, kāpēc dažkārt kaunamies paši no savas draudzes.

Divos mūsu lasītāju iesūtītos rakstos atradīsiet pārdomas par Praviešu Gara rakstu lielo vērtību un svarīgu informāciju par īpašo Sabatu, kura laikā Kristus dusēja Arimatijas Jāzepa kapā. Rubrikā jauniešiem šoreiz Dāvja Trubeckoja svētruna par Kristus uzvaru pār grēku, bet lappusītē bērniem – atziņas no Salamana gudrību krātuves, stāsts par kādu ļoti iedomīgu vīru un atgādinājums par vienreizējo iespēju piedalīties konkursā “Pa Salamana gudrības takām”.

Lai jums skaists un auglīgs šis laiks kopā ar mūsu Glābēju!

“Bet paldies Dievam, kas mums devis uzvaru caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Tad nu, mani mīļie brāļi, topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki Tā Kunga darbā vienumēr, zinādami, ka jūsu darbs Tā Kunga lietās nav veltīgs.” (1. Kor. 15:57, 58)

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Pedējā laika notikumi risinās strauji un, domājams, arī neatgriezeniski. Pasaule tāda, kādu to atceramies vēl pirms gada šajā laikā, iespējams, nebūs vairs nekad. Vai tas ir labi vai slikti? Domāju, ka tas ir pozitīvi, jo notiekošais liek pārvērtēt mūsu līdzšinējo dzīvi un motivē meklēt atbildes uz pašiem svarīgākajiem šī brīža jautājumiem Dieva Vārdā un Praviešu Gara inspirētajos rakstos.

No mulsinošās ideju, reliģiju, viedokļu un iespēju daudzveidības cilvēce virzās uz situāciju, kad katram cilvēkam paliek tikai divas iespējas, divas izvēles. Kristus mācība par diviem kungiem, kuriem kalpot vienlaicīgi nav iespējams: "Neviens nevar kalpot diviem kungiem: vai viņš vienu ienīdīs un otru mīlēs, jeb viņš vienam pieķersies un otru atmetīs." (Mateja 6:24) Tāds ir bibeliskais skatījums uz Dieva un cilvēka attiecībām. Ikdienā tas saistās ar mūsu attieksmi pret Dieva gribas atklāsmi Viņa Vārdā, Bibēlē, un paklausību Viņa norādījumiem.

Tie, kas pieņem Biblii kā Dieva Vārdu, kā augstāko autoritāti, kā dievišķās gribas atklāsmi, kā patiesības mērauklu, ir pretstatā tiem, kas kā svarīgāko pieņem cilvēcīgo autoritāti un izdara izvēles, balstoties uz savām sajūtām, izdevīgumu, vairākuma noskaņojumu vai tradīcijām. Mums pastāvīgi vajadzētu atcerēties, ka lēmumi, kurus pieņemam, un izvēles, kuras izdarām šodien, ir ar mūžības vērtību.

Mums dotās izvēles iespējas Kristus salīdzina ar diviem ceļiem. Ir platais, populārais, kas aizved pazušanā, mūžīgā atšķirtībā no Dieva, un ir šaurais, kurš ir sevis aizliegšanas, dzīvības un glābšanas ceļš, kas ved uz mūžīgo dzīvību. Bībele neparedz simtiem vai tūkstošiem dažādu ceļu un iespēju cilvēces glābšanai.

"Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem – cilvēks Kristus Jēzus, kas Sevi pašu ir nodevis par atpirkuma maksu par visiem..." (1. Tim 2:5, 6)

Pateicība Dievam par Bībeles atklāsmēm, kas mums ļauj skaidri saprast notikumu virzību un ikviena cilvēka izdarītās izvēles sekas! Šobrīd daudz skaidrāk iezīmējas šīs pasaules un tās "valdnieka" piedāvājuma "niecība" salīdzinājumā ar Dievišķās mīlestības sniegto iespēju atgriezties zaudētajā Ēdenē un Viņa mūžīgās mīlestības dievišķajā klātbūtnē.

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

ZIŅAS NO BALTIJAS ŪNIJAS IZGLĪTĪBAS NODAĻAS

Kā jau iepriekš izziņots, tiek organizētas bakalaura un maģistra studiju programmas mūsu mācītājiem un ierindas draudzes locekļiem, lai viņi varētu iegūt izglītību mūsu ūnijā. Lūk, daži jaunumi par to, kā veicas plānošanā, līdz ar dažām atbildēm uz biežāk uzdotajiem jautājumiem.

Februārī visi draudzes locekļi tika aicināti aizpildīt īsu aptauju, lai ievāktu datus par ieinteresētību dažādās izglītības iespējās.

87% dalībnieku atzina, ka jūt vajadzību pēc papildu izglītības. Bibēlē un kalpošanā savā ikdienas dzīvē – kas ir labi, ņemot vērā, ka mēs kā kristieši tiešām esam pētnieki un studenti visas dzīves garumā. Elena Vaita iedrošina: “Lai prāts tiek vingrināts un disciplinēts cīņā ar smagajām problēmām, kas rodas, meklējot dievišķo patiesību.” (“Kristus līdzības,” 68)

Saskaņā ar iegūtajiem datiem vissvarīgākie aspekti, izvēloties izglītības iespēju, ir: mācību programma un savienojamība ar ģimeni un darbu. Citiem vārdiem: ko es iemācišos un ko tas no manis prasīs? Šie divi ļoti loģiskie jautājumi ir tie, par kuriem vēlamies pastāstīt šajā rakstā saistībā ar augstākās izglītības programmām, kas ir lielākais notikums mūsu ūnijā šogad un par ko visiem vajadzētu būt visam skaidram, lai unikālā iespēja netiek palaista garām kāda nepareiza iemesla dēļ.

Bakalaura mācību programma, kura sāksies jau 2021. gada septembrī, ir pabeigta un gaida pēdējos apstiprinājumus. Baltijas ūnijas vadītāji ir rūpīgi strādājuši pie tās kopā ar Transeuropas divīzijas, Ņūboldas koledžas un Endrūsa universitātes pārstāvjiem, lai radītu programmas saturu, kas atbilst vietējām vajadzībām. Lūk, saraksts ar priekšmetiem, kas iekļauti programmā:

Bībeles sadaļa (11 priekšmeti): Ievads grieķu valodā, Bībeles izpētes pamati, Grieķu teksti; Mozus grāmatas; Evaņģēliji; Apustuļu darbi; Vēstules; Dzeja; Pravieši; Daniēla grāmata un VD beigu laiku pravietojumi; Atklāsmes grāmata un JD beigu laiku pravietojumi.

Teoloģijas un vēstures sadaļa (8 priekšmeti): Agrīno kristiešu

vēsture un misija; Sekulārisma un postmodernisma izpratne; Pasaules reliģijas; Reformācijas teoloģija un mantojums; Elena Vaita un viņas darbi; Reliģija un ētika mūsdienu sabiedrībā; SDA teoloģija kontekstā; Bībeles teoloģija.

Kalpošanas sadaļa (9 priekšmeti): Draudzes kalpošana kontekstā; Bībelisks garīgums; Kontekstualizācija un misija; Homilētika; Komunikācija un vadība; Mācekļa un personīgā evaņģelizācija; Dievkalpojumi un pielūgums; Psiholoģija un padomdošana garīgā aprūpē; Pieejas misijai.

Mācību programmas saturs ar detalizētiem priekšmetu aprakstiem būs pieejams www.bauc.lv → *BA program*, tiklīdz pēdējie apstiprinājumi būs pabeigti. Priekšmetu pasniedzēji tiks rūpīgi izraudzīti no Endrūsa universitātes, Ņūboldas koledžas, Belgradas Teoloģijas semināra un arī citām vietām, ieskaitot dažus vietējos mācītājus, kuriem ir nepieciešamā izglītība un prasmes.

Tikmēr tiem, kas apsver maģistra programmas studijas, kuras plānots sākt 2022. gada septembrī, nevajadzētu kavēties savu interesi darīt zināmu koordinatoriem, jo, ja iepriekšējā izglītība ir iegūta citā jomā, būs nepieciešami sagatavošanās kursi, lai studijas maģistrantūrā būtu pieejamas. Lai zinātu, kādi kursi jāorganizē, nepieciešami potenciālo studentu iepriekšējās izglītības dokumenti, cik drīz vien iespējams. Tāpēc ikviens, kas pat tikai apsver šo iespēju, ir laipni aicināts aizpildīt pavisam īsu formu, kas atrodama www.ej.uz/MAINBAUC. Lēmums nav jāpieņem tagad, jo ir vēl daudz kas, ko apsvērt, un daudz informācijas, kura vēl tiks publicēta.

Turpmāk daži biežāk uzdotie jautājumi un atbildes, kuras nepārprotami uztveramas kā labas ziņas, tāpēc noteikti vēlamies ar tām dalīties.

Vai programmas domātas tikai mācītājiem un topošajiem mācītājiem?

Nē. Tās paredzētas ikvienam, kas vēlas augt zināšanās par Bībeli un dalīties ar tām.

Kādā valodā būs studijas?

Lekcijas notiks angļu valodā ar tulkojumu krieviski. Studijām nepieciešama viena no šīm abām valodām. Studiju darbus varēs rakstīt dzimtajā valodā, bet pēc tam tie būs jātulko angļiski.

Vai būs iespējams piedalīties attālināti?

Zināmā mērā, jā. Tiks nodrošināta gan tiešraide, gan ieraksti.

Cik ilga ir programma?

3 vai 4 gadi atkarībā no iepriekšējās izglītības. 4 gadi studentiem no Latvijas un Lietuvas, ja iepriekš nav iegūta augstākā izglītība.

Cik maksā studijas?

Tā kā mācību izmaksas lielā mērā sponsorē draudze, aktīvam draudzes loceklim studiju maksa būs vien 180 – 320 EUR gadā.

Kādas ir karjeras iespējas ar bakalaura grādu reliģijā?

Dažas no karjeras iespējām ir: mācītājs; draudzes administrators; kapelāns (slimnīcā, cietumā, skolā, armijā utt.); kalpošanas, teoloģijas un reliģijas priekšmetu skolotājs/pasniedzējs; misionārs. Studijas reliģijā nostiprina lasītprasmi, kritiskās domāšanas, novērošanas, rakstītās un mutiskās komunikācijas prasmes, kas ir svarīgas arī daudzos citos karjeras ceļos. Bet, kas visbūtiskāk, tās sniedz zināšanas par Dzīvības un Gudrības Grāmatu.

Kad varēs pieteikties?

Pieteikšanās bakalaura programmā tiks atvērta aprīlī.

Ja apsver maģistrantūras programmu (2022. gada septembrī), bet tev ir zinātniskais grāds citā jomā, lūdzu, nevilcinies aizpildīt šo īso formu: www.ej.uz/MAINBAUC!

Uzzini vairāk vienā no šiem veidiem:

Dodies uz mājaslapu: www.bauc.lv → *BA program* (informācija angļiski).

Seko “BAUC Higher Education in Bible and Ministry” vietnē *Facebook*.

Raksti e-pastu:

inga.slakota@bauc.lv.

Raksti, zvani vai sazinies caur *Whatsapp*: 29884712.

Inga Šlakota, Baltijas konferenču ūnijas padomes locekle

Damu glezna

Kas ir pirmais, kas Tev ienāk prātā, dzirdot vārdu *Ozianna*? Man vienmēr šķitis, ka tā ir nebeidzama slavas teikšana. Tikai nesen uzzināju, ka vārds *Ozianna* nozīmē daudz vairāk. Šajā vārdā ietverta lūgšana: "Glāb tagad, glāb, es lūdzu Tevi!"

Cilvēki liksmojās, Jēzum iejātot Jeruzalemē uz ēzeliša, bet viņu sirds pat šajā brīdī sauca pēc glābšanas. Mūsu virsotnēs un ielejās mūsu sirdij vienmēr nepieciešams Glābējs un Viņa svētība! "Ak, Kungs, palīdzi! Ak, Kungs, lai labi izdodas!" (Ps. 118:25)

Edija Subatoviča

VIENA KRISTUS MIESA

Andris Pešelis –
mācītājs,
LDS Sabatskolas
nodaļas vadītājs

“Viena miesa, viens Gars – jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti, viens Kungs, viena ticība, viena kristība; viens visu Dievs un Tēvs.” (Ef. 4:4–6)

APSPRIEDE BĪBELES BIEDRĪBAS SANĀKSMĒ

Bībeles jaunā tulkojuma teksta revīzijas komisijā izraisījās debātes, kā latviski nodēvēt sengr. *ekklesia*, ar kuru apzīmē kristiešu kopienu. Ja tā būtu tikai vietējā draudze, tad draudžu ir ļoti daudz. Taču, kad skatās Bībeles kontekstā, tad šo Kristus miesu visu kopā latviski nevar nodēvēt savādāk, kā vien par *baznīcu*. Citās valodās te nav grūtību. Piemēram, angļu valodā ar *church* apzīmē gan atsevišķu draudzi, gan visu draudžu kopienu, gan celtni; lietuviešu valodā *bendruomenė* ir vietējā draudze, bet ar šo vārdu nekad neapzīmē visu konfesiju, kuru pat adventisti sauc par *bažnyčia*; vācu valodā *Gemeinde* apzīmē vietējo draudzi, bet *Kirche* – gan celtni, gan organizāciju. Savukārt latviešu valodā nav cita vārda, kā vien *baznīca*. Līdz ar to latviski sanāk, ka Kristus ir Savas *baznīcas* Galva. Vietējās kristiešu draudzes kopā veido *baznīcu*, kura ir Kristus miesa.

KRISTUS MIESA TĪKA SISTA KRUSTĀ

Tam, ka kristiešu kopiena tiek nodēvēta par Kristus miesu, kuras Galva ir Kristus, un arī pats Jēzus Kristus tika piesists krustā, ir cieša saikne. “Jeb vai jums nav zināms, ka mēs visi, kas Jēzus Kristus Vārdā esam kristīti, esam iegremdēti Viņa nāvē? Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus

Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē. Jo, ja mēs Viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, mēs būsim tādi arī augšāmcelšanās. Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdzī krustā sist, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa un lai mēs vairs nekalpotu grēkam, jo, kas nomiris, tas ir taisnots no grēka. Bet, ja mēs ar Kristu esam miruši, tad mēs – tāda ir mūsu ticība – arī dzīvosim kopā ar Viņu.” (Rom. 6:3–8)

Te ap. Pāvils atklāj dziļu teoloģiju un arī agrīno kristiešu izpratni par saikni starp Jēzus Kristus krustā sisto miesu un kristiešu kopienu. Savienojoties kopā ar Jēzu Kristu caur kristībām, ticīgais tapa “uzpotēts” uz Kristus, kā to ilustrē līdzības par Vīnakoku (Jņ. 15. nod.) un eļļas koku (Rom. 11. nod.). Ticīgais top vienots ar Kristu individuāli, bet kopā ar visiem pārējiem veido vienotu kopienu – latviski sanāk: gan vietējo draudzi, gan visām vietējām draudzēm kopā – *baznīcu*.

Rietumu patērētāju sabiedrībā esam audzināti vairāk pievērst uzmanību individuālajai kopībai ar Jēzu: “es un mans Jēzus”. Es atnāku uz draudzi, lai “uzpildītos” un saņemtu sev svētības. Tas nav mazsvarīgi. Ikvienam ir nepieciešams “uzpildīties” un saņemt svētības.

Ticīgais top vienots ar Kristu individuāli, bet kopā ar visiem pārējiem veido vienotu kopienu – gan vietējo draudzi, gan visām vietējām draudzēm kopā – *baznīcu*.

Tomēr ar skatienu uz Kristus miesu, kuras Galva ir pats Kristus, tas nav viss. “Bet mums, kas esam stipri, pienākas nest to vājības, kas nav tik stipri, nedzīvojot par patikšanu sev pašiem. Ikviens mūsu starpā lai dzīvo par patiku savam tuvākajam, viņam par labu, lai to celtu.” (Rom. 15:1–2) “Uzpildoties” un saņemot “svētības”, tās ir jādala apkārtējiem, lai šīs svētības vairotos. Ja tas netiek darīts, tad saņemtais zūd.

KUNGS UZRUNĀ VISU KOPIENU

Kā jau tika minēts, Rietumu sabiedrībā ļoti tiek izceltas individuālās attiecības ar Dievu. Ja man nepatīk mana vietējā draudze, es paceļu cepuri un eju uz citu draudzi, jo uzskatu, ka Dievs var būt “jebkur”. Tas atklāj nezināšanu par Kristus miesu.

Tas Kungs Svētajos Rakstos daudzkārt ir uzrunājis visu Savu tautu kā vienu kopienu. Israēla tauta visa kopā tika dēvēta par tā Kunga kalpu vai Israēla namu. Visas tautas kopīgais grēks, ne tik daudz individuālie grēki, izšķīra tautas likteni. Arī brīdinājumus un mierinājumus pravieši sniedza visai tautai kopā: “.. tā saka Tas Kungs, meklēs **Israēla noziegumu un Jūdas grēkus**, bet tie nebūs vairs atrodami.” (Jes. 50:20) “Bet tu, **Mans kalps Jēkab**, nebīsties, tā saka Tas Kungs, neuztraucies, **Israēl!**” (Jer. 30:10) “Pāri palikusi ir tikai **Ciānas meita** [...]” (Jes. 1:8)

Arī Jaunās Derības kontekstā *baznīca* jeb Kristus miesa tiek aplūkota kā viens veselums: “.. mēs visi esam vienā Garā kristīti par **vienu miesu**.” (1. Kor. 12:13) “Bet tagad ir gan daudz locekļu, bet **viena miesa**.” (1. Kor. 12:20) Svētā Gara

dāvanas tiek sniegtas visas kopienas – Kristus miesas – veidošanai, “lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, **Kristus miesai** par stiprinājumu.” (1. Kor. 12:12)

Šāds skatījums uz *baznīcu* starp draudzes locekļiem ir reti sastopams. Bieži ierindas draudzes loceklis uzskata, ka tas ir tikai mācītāja vai draudzes padomes pienākums, bet uz viņu personiski neattiecas. **Tā tas nav.** “Mēs daudzi kopā esam viena miesa Kristū, bet savā starpā visi esam locekļi.” (Rom. 12:5) “Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsīt Kristus likumu.” (Gal. 6:2) Svētā Gara dāvanas tiek dotas individuāli, bet – kalpošanai un talantu pavairošanai Kristus miesā. Kristus līdzībā trešais kalps bija domājies, ka viņam dāvātais talants pieder viņam pašam personiski, tādēļ saņēma nosodījumu, ka nebija to pavairojis kalpošanā par labu visai kopienai.

ELENA VAITA PAR KRISTUS MIESU

“**Visa draudze** var dažu savu locekļu nepareizu rīcību atzīt par labu, bet tāpēc jau netaisnība nekļūst par taisnību. Ērkšķu ogas nevar pārvērst vīnogās.” (E. Vaita. “Liecības draudzei”, 5. sēj., [103]) “Dievs no Saviem ļaudīm kā **no vienas miesas** prasa atbildību par grēkiem, kas pastāv pie atsevišķām personām to vidū. Ja draudzes vadītāji ir nolaidīgi tādu grēku uzticīgā izmeklēšanā,

kas izsauc Dieva nepatiku **pār visu draudzi**, tad viņi kļūst atbildīgi par šiem grēkiem.” (E. Vaita. “Liecības draudzei”, 3. sēj., [269]) “Savu draudzi Dievs ir darījis par gaismas nesēju, caur kuru Viņš paziņo Savus nodomus un Savu gribu. Viņš nevienam nevada neatkarīgi no draudzes. Viņš nedod vienam cilvēkam izprast Savu prātu attiecībā uz visu draudzi, atstājot tumsā draudzi, kas ir **Kristus miesa**.” (E. Vaita. “Liecības draudzei”, 3. sēj., [414]) “Visi ticīgie kā **Kristus miesas** locekļi ir darīti dzīvi caur vienu un to pašu Garu un vienu un to pašu cerību. Šķelšanās draudzē apkauno Kristus reliģiju pasaules priekšā un dod iemeslu patiesības ienaidniekiem attaisnot savu rīcību.” (E. Vaita. “Liecības draudzei”, 5. sēj., [239]) “Kad **Dieva tautā** būs panākta Gara vienprātība, tad no ikkatras sirds tiks izraidīts viss farizejiskums un visa paštaisnība, kas bija jūdu tautas grēks. Katra atsevišķā **Kristus miesas** locekļa dzīvē būs redzams Viņa darbs, un Viņa ļaudis būs kā jauni trauki, kuros Kungs varēs ieliet Savu jauno vīnu; un jaunais vīns šos traukus nesaplēsīs. Tad Dievs atklās gadsimtiem ilgi pastāvošo noslēpumu. Viņš darīs zināmu, “cik vareni liela ir šī noslēpuma godība pagānu starpā, proti, Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība”. (Kol. 1:27).” (E. Vaita. “Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., [386])

Šie ir tikai daži citāti, bet ar tiem ir pietiekoši, lai secinātu, ka arī Elena Vaita ir uzlūkojusi visu adventistu kopienu kā vienu veselumu un to nodēvē par Kristus miesu.

SECINĀJUMI

Jēzus Kristus tika sists krustā Golgātā. Kristus sekotāji top vienoti ar Jēzu Kristu caur kristībām un pulcējas vietējās draudzēs, kuras kopā veido *baznīcu* – Kristus miesu, kuras Galva

Savu draudzi Dievs ir darījis par gaismas nesēju, caur kuru Viņš paziņo Savus nodomus un Savu gribu. Viņš nevienam nevada neatkarīgi no draudzes. Viņš nedod vienam cilvēkam izprast Savu prātu attiecībā uz visu draudzi, atstājot tumsā draudzi, kas ir Kristus miesa.

ir Kristus. Kā Kristus cieta pie krusta, tā arī Viņa *baznīca* šajā pasaulē līdz ar Kristu piedzīvo nepieņemšanu, ciešanas un grūtības. Nesot Kristus negodu, Viņa baznīca šajā pasaulē norāda, ka tiecas uz Debesīm. Kristus veido Savu *baznīcu* tā, lai ikkatrs tās loceklis satiecīgi gādātu par otru. Tamdēļ Svētais Gars izdālā dāvanas un talantus, lai draudzes locekļi, tajos vingrināti, top par Kristus lieciniekiem šajā pasaulē un uzvarētājiem kopā ar Kristu Debesīs.

Kad tu pieņemsi sev šādu pārliecību, tad arī tavs skats uz vietējo draudzi un visu baznīcu kopumā mainīsies. Tu no patērētāja patiesi kļūsi par Kristus kalpu, kalpojot ar Svētā Gara talantiem Kristus miesai par stiprinājumu.

Svētā Gara dāvanas tiek dotas individuāli, bet – kalpošanai un talantu pavairošanai Kristus miesā.

PASĀ JĒRA LIELĀKĀS UZVARAS SVĒTKI – UNIKĀLAIS MEGA SABATS

Laikā, kad daudzi svin Lieldienas (*Īster, Easter, Ostern*), jāpajautā, kura ir šo notikumu lielākā svētku diena? Zaļā ceturtdiena, Lielā piektdiena, Sabats vai Augšāmcelšanās diena? Tieši par kuru “svētku” dienu vēsta Jņ. 13:1: “Bet pirms Pasā svētkiem”? Kāpēc dažās agrākās latviešu un citās Bībelēs grieķu *paskha* ir ietulkots kā Lieldienas, vācu *Ostern* vai angļu *Easter*? (Ap.d.12:4 KJV) Kāpēc RK baznīca tās nosaka pēc pavasara ekvinokcijas pilnmēnesim sekojošajā 1. svētdienā, bet jūdaisms – citās dienās un datumos? Tāds ekscentrisms atgādina neizvārtītu Lieldienu olu, kuru, iegriežot uz galda, tā negriežas ap savu asi, bet rotē nevienmērīgi sava mainīgā smaguma centra dēļ.

Ko Dieva Vārds aicina darīt ceremoniālo Pasā vietā pēc Īstā Pasā Jēra – Kristus upura? Bībele vēsta par vairākiem Dieva iekārtotiem svētkiem. Vispirms, kad: “Dievs pabeidza septītajā dienā Savu darbu, ko bija darījis, un dusēja¹ septītajā dienā no visa Sava darba, ko bija darījis. Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to.” Doma par “svēto dusu” atbalsojas arī nākotnes ainā: “Tad nu paliek svēta Sabata dusa Dieva tautai”, kurā tie mūžīgi varēs godāt Radītāju un ar gandarījumu baudīt Sabata mieru un svētlaimi (Ebr. 4:9). Šī doma sabalsojas ar citiem Vārdiem, ka Sabats ir liksmības svētki, kas norāda uz simbolisko “Jēra kāzu mielastu”, kurā izglābtie tiek atjaunoti Dieva bērnu statusā, pievienoti Debesu ģimenei un atgūs Ēdenes svētlaimi (Jes. 58:13, 14; 66:23; Atkl. 19:7, 9; 21., 22.nod.; Atkl. 19:7, 9). Tāpēc “Kristus, mūsu Pasā Jērs, ir upurēts par mums” (1. Kor. 5:7).

Kad dārgā izpirkuma maksa par grēku bija pienesta un vislielākā uzvara gūta, Jēzus Sabatā dusēja Jāzepa kapā. Tieši par šo Sabatu Jņ. 19:31 ir papildus paskaidrots: “Šī Sabata diena bija īpaši augsta” – no

¹ Vārds “dusēja” tulkots no ebreju *šabath*, kas ietver nozīmi: ‘pārtraukt nedēļas darbus, godāt Radītāju un ar gandarījumu svinēt un baudīt svētā Sabata mieru un svētlaimi.’

grieķu **SABBATON MEGAS**. Lasot 3. Moz. 23. nod., uzzinām, ka Dievs Savai tautai bija noteicis 5 svētkus, kuri ilga vairākas dienas, un starp tiem 7 **ceremoniālos Sabatus**, kas pēc mēness fažu kalendāra katru gadu sakrita ar citām nedēļas dienām. **Ja ceremoniālais Sabats sakrita ar 7. dienas svēto Sabatu, tad skaitījās MEGA SABATS.**

Kungs noteica veidot ebreju lunāro kalendāru pirms izešanas no Ēģiptes. Tas īpaši 19 gadu ciklā neradīja tādas problēmas, kādas bija citiem. Tā kā dažos gados ir vērojami 12 pilnmēneši, bet citos 13, tad reizēm papildus gada pēdējam, Adara, mēnesim pievienoja trīspadsmīto – Veadaru. Tā 19 gadu ciklā īpaši kārtībā tika precīzi saglabāta kalendāra atbilstība saules gadam, kas tiek aprēķināts pēc zemes riņķojuma ap sauli. Tas ilgst 365 dienas, 5 stundas, 48 minūtes, 45,51 sekundes jeb 365,2422 dienas, bet mēness fāzes mainās apmēram pēc 29,53 dienām. Pretstatā Dieva tautai dotajam kalendāram ēģiptiešu dienu kalendārā un musulmaņu lunārā kalendārā bija ievērojamas nobīdes no saules gada.

2. Moz. 12. nod. sākumā varam lasīt, ka Kungs Ēģiptes zemē runāja ar Mozu un Āronu un aicināja sākt gadu no tā mēneša, kad pie debesīm parādījās jauns mēness. Šo 1. mēnesi ebreji vēlāk nosauca par *Abib* jeb *Nisan*. Bībeles vēsturnieki uzskata, ka Dievs Savu tautu izveda no Ēģiptes verdzības 1450. g. p. m. ē. Pasaules vēsture nemaz tik gara nav. Pirms tam Viņš noteica nelietot neko raudzētu un upurēt Pasā jēru 1. mēneša 14. dienā, kas sākās vakarā pēc iepriekšējās dienas saulrieta, un bija pilnmēness.²

Kunga noteiktie svētki bija pieci. Neraudzētās maizes svētkus un Pasā reizēm sauca abējādi. Jēzus ar

² Saskaņā ar Bibeli jauna diena sākas vakarā. Atkārtoti tas lasāms jau pirmajā lapā: “tapa vakars un tapa rīts, pirmā diena...” Lai neapmaldītos Bībeles vēstis par Pasā, par Ap. d. 20. nod. un citās, ir jāievēro, ka tajos nav diennaktis, bet ir naktsdienas, kas sākas pēc saulrieta.

mācekļiem 31. gadā ēda Pasā *Nisan* 14. naktsdienā un tajā pašā dienā tika upurēts. Neraudzētās maizes svētku ceremoniālais Sabats bija tūlīt nākamajā – 15. naktsdienā.

Piecos svētkos tika noteikti 7 ceremoniālie Sabati:

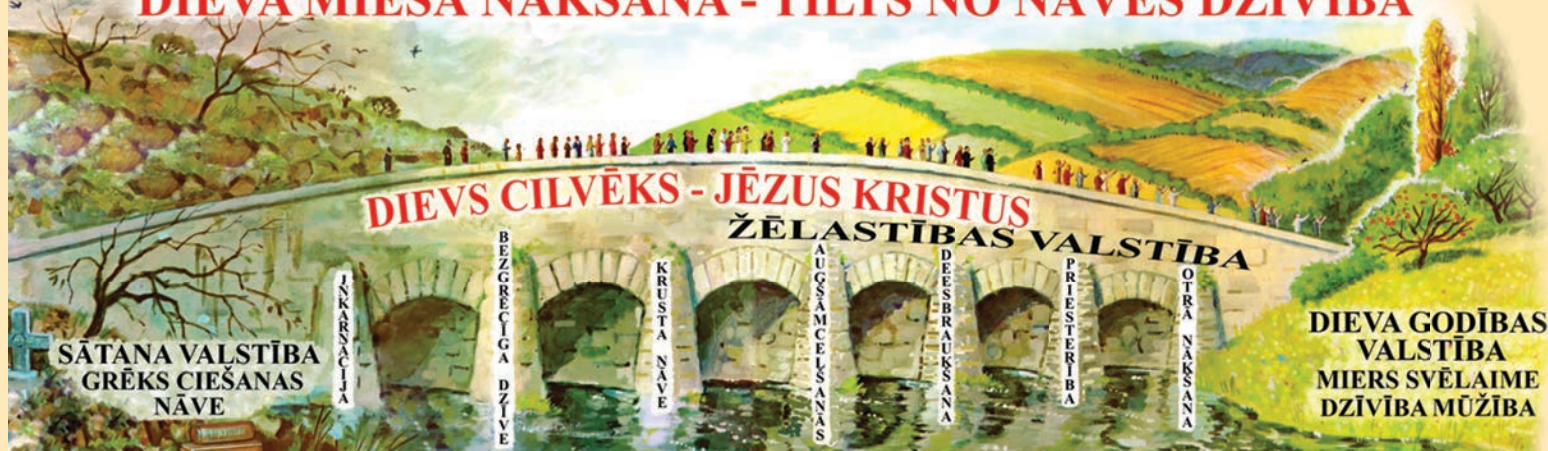
1. un 2. – Pasā/ Neraudzētās maizes svētku pirmā un pēdējā diena.
3. – Vasarsvētku diena.
4. – Bazūnešanas diena.
5. – Lielā Salīdzināšanas jeb Tiesas diena (*Yom Kippur*).
6. un 7. – Lieveņu (Būdiņu) svētku pirmā un pēdējā diena.

Ceremoniālie 7 Sabati tika noteikti datumos, kas pēc lunārā kalendāra katru gadu bija citās nedēļas dienās. Ja tie sakrita ar 7. dienas svēto Sabatu, tad svētki skaitījās MEGA SABATS.

Papildus minētajiem ebreji atzīmēja arī **Jauna mēness svētkus** (1. Sam. 20:5; 18, 24, 27, 34; 2. Kēn. 4:23; 2. Lk. 8:13; Ezr. 3:5; 46:1, 3, 6; Hoz. 2:13; Kol. 2:16). Tas viss palīdz saprast Vārdu: “Tāpēc lai neviens jūs netiesā [...] par svētkiem, Jauniem mēnešiem vai Sabatiem.” Vienotā Bībeles un notikumu kontekstā tas vēsta par 5 jūdu svētkiem, Jauno mēnešu svētkiem un 7 ceremoniāliem Sabatiem, kas katru gadu bija atšķirīgās nedēļas dienās. Diemžēl daudzi, nezinot šo patiesību, ir apmaldījušies kā kādā radio raidījumā “*Fascinācija ar Sabatu*”. Tā sākumā tika pareizi atzīts, ka Kol. 2:16 vārds “Sabati” ir daudzskaitlī, tad, izraujot no konteksta, tas tika attiecināts uz 7. dienas Sabatu vienskaitlī, bet beigās, apstiprinot izteikto domu, paziņots Kol. 2:16 sagrozījums par “Sabatu” vienskaitlī.

Tas, ka ceremoniālā Sabata sakritība ar 7. dienas svēto Sabatu, veidojot MEGA SABATU, bija tieši tad, kad Jēzus pēc pienestā upura un vislielākās uzvaras dusēja Jāzepa kapā, bija neatkarotājams un **UNIKĀLS** notikums, kas liecina par Radītāja smalki iekārtoto zvaigžņu un planētu orbītu aprēķinu, kuru cilvēkiem ir neiespējami izprast un aprēķināt.

DIEVA MIESĀ NĀKŠANA - TILTS NO NĀVES DZĪVĪBĀ

E. Vaits vēsta: “Beidzot Jēzum bija miers. Garā negoda un moku diena bija galā. Kad rietošās saules pēdējie stari vēstīja par Sabata tuvošanos, Dieva Dēls dusēja Jāzepa kapa klusumā. Viņa darbs bija pabeigts, Viņa rokas saliktas mierā. Tā Viņš tur dusēja visas svētās Sabata dienas stundas.

Iesākumā Tēvs un Dēls Sabatā dusēja pēc radīšanas darba. Kad bija “pabeigtas debesis un zeme, un viss to pulks.* [*host –milzums – Aut. piez.]” (1. Moz. 2:1), Radītājs un visas Debesu būtnes liksmojās, vērojot krāšņo godības ainu. “Visas rīta zvaigznes, kopā dziedot, liksmojās, un visi Dieva bērni gaviļēja.” (Īj. 38:7) Tagad Jēzus dusēja pēc pestīšanas darba; un, lai gan tiem, kas Viņu mīlēja virs zemes, bija bēdas, Debesīs valdīja prieks. Debesu būtnu skatam pavērās krāšņās nākotnes izredzes. Kristus veiktā darba rezultātā Dievs un eņģeļi jau skatīja atjaunotu radību un atpestītu cilvēci, kas, grēku uzvarējusi, nekad vairs nevar krist. Ar šo ainu uz laiku laikiem ir saistīta diena, kurā Jēzus dusēja. Jo “pilnīgs ir Viņa darbs”, un “viss, ko Dievs dara, tas paliek mūžīgi” (5. Moz. 32:4; Māc. 3:14). “Kad viss būs atjaunots, par ko Dievs jau sen ir runājis caur visu Savu svēto praviešu muti” (Ap. d. 3:21), tad radīšanas Sabats, diena, kurā Jēzus dusēja Jāzepa kapā, joprojām būs dusas un liksmības diena. Debess un zeme apvienosies slavas dziesmā, kad atpestītās tautas “ik nedēļas Sabatā” zemosies priecīgā pielūgsmē Dieva un Jēra priekšā (Jes. 66:23).” (E. Vaits. “Laikmetu ilgas”, 769., 770. lpp.)

Ko Dieva Vārds aicina darīt ceremoniālo Pasā svētku vietā pēc tam, kad Īstais upura Jērs Kristus ir upurēts? Atbilde ir vienkārša. Pāreja no ceremoniālajiem svētkiem ir

aprakstīta Jņ. 13:1–17; Mt. 26:17–30 un 1. Kor. 11:23–29. Neraudzētās maizes un Pasā svētku vietā Jēzus nodibināja Kunga nāves un Otrās atnākšanas piemiņas Svēto Vakarēdienu ar kājmazgāšanas pazemības iestādījumu. Kungs sacīja: “Cikārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī kausa dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekams Viņš nāk.” (1. Kor. 11:24, 26; Jņ. 13:15–17)

E. Vaits par to vēsta: “Kristus tagad nostājās uz robežas starp divām iekārtām un šo iekārtu diviem lielajiem svētkiem. Viņš, nevainīgais Dieva Jērs, gatavojās Sevi pienest par grēka upuri un ar to pārtraukt simbolu un ceremoniju sistēmu, kas četrus gadu tūkstošus norādīja uz Viņa nāvi. Ēzdams Pasā jēru kopā ar Saviem mācekļiem, Viņš tā vietā iecēla Svēto Vakarēdienu, kam vajadzēja kļūt par Viņa lielā upura piemiņu. Jūdu nacionālajiem svētkiem bija jāizbeidzas uz visiem laikiem. Bet kalpošana, ko Kristus nodibināja, Viņa sekotājiem turpmāk jāievēro visās zemēs un visos nākamajos gadsimtos. Pasā svētki tika iecelti par piemiņu Israēla atbrīvošanai no Ēģiptes verdzības [...] Bet Kunga Svētā Vakarēdiena iestādījums tika dots, lai pieminētu pestīšanu, kas iegūta Kristus nāves nopelnā. Tas jāievēro tik ilgi, kamēr Viņš nāks otrreiz spēkā un godībā, un ir kā līdzeklis, ar kuru mūsu atmiņā paliek dzīvs Viņa lielais darbs.”

(E. Vaits. “Laikmetu ilgas”, 652. lpp.)

Lieldienu (Īster, Easter, Oster) izcelsme ar attiecīgu pagānisma rituālu ieviešanu kristietībā sākās pēc tam, kad Romas imperatora Konstantīna laikā 4. gs. tika pārtrauktas pirmo gadsimtu kristiešu nežēlīgās vajāšanas, bet sākās lielais kompromiss. Pusatgriezti un neatgriezti pagānu pūļi pievienojās

agrāk skaidrajai pirmkristiešu draudzei, līdz ienesot pagānisma sakrālos elku pielūgsmes elementus un rituālus. Par to ieviešanu senajā Dieva tautā un vēlāk kristietībā, tajā skaitā “debesu ķēniņienes” *Īstar*, *Astartes*, *Oster* jeb *Easter* pielūgsmes rituāliem ar kuličiem (angļu *buns*) utt. vēsta gan Jer. 7:18, gan vēsture un grāmatas daudzos sējumos. **Easter** jeb **Oster** Lieldienu saknē ietverti **austrumi**. Saules un citu radītu elku pielūdzēju priesteri rituālos saullēktā **skatījās uz austrumiem**.

Turpretī Svētnīcā, kas bija uzskates līdzeklis **Kristus kalpošanai Debesu Svētnīcā**, ieeja bija no austrumiem, bet **galvenais atradās rietumu pusē**. Tur Vissvētākajā Vietā virs Derības šķirsta, kurā ir nemainīgie Dieva desmit baušļi, bija Žēlastības krēsls (tronis); grieķu tulkojumā – **Izpirkšanas vieta**. Tur parādījās Dieva godība (3. Moz. 16:2). Tas simboliski norādīja uz Vissvētāko Vietu Debesu Svētnīcā, no kurienes Kristus izpirkšanas nopelnā nožēlojošajam grēciniekam nāk piedošana. **Tā tagad ir vissvarīgākā patiesība**. Silīte un augšāmcelšanās ir noieta Glābšanas tilta posmi. Ir atlicis pēdējais posms – Kristus 2. atnākšana. Tagad, ticībā lūdzot, jāskatās augšup, kur kalpo **Augstais Priesteris Jēzus Kristus**. “Tad nu ar drošību tuvosimies Žēlastības tronim, lai tiktu apžēloti.” (Ebr.4:16)

Vissvarīgākais jautājums ikvienam ir: **vai mans vārds paliks Dzīvības grāmatā** – vai man būs nākotne, vai arī viss tiks dzēsts. Salīdzinot ar Atjaunoto zemi, viss skaistākais un mīlestība, ko šajā pasaulē varam piedzīvot, tāpat kā jaunība un rīta blāzma, ir niecība (skat. Māc. 11:10). “Gars un līgava saka: “Nāc!” Un, kas to dzird, lai saka: “Nāc!””

Juris Driķis

Aprīļa sākumā daļa kristīgās pasaules svin Kristus augšāmcelšanās svētkus. Adventistu draudzē Kunga nāve, augšāmcelšanās un Viņa drīzā atnākšana tiek pieminēta Svētā Vakarēdiena jeb Piemiņas mielasta dievkalpojumā, tāpēc šoreiz jūsu uzmanībai divi raksti, kuru autori dalījušies pārdomās par šo īpašo notikumu, kas mūs aizved līdz Kristus zemes dzīves dienām, līdz Kunga vārdiem: **“Šis bīkeris ir jaunā derība Manās asinīs, kas par jums top izlietas.”** (Lk. 22:20) un līdz šodienai ikvienā adventistu draudzē, kur brālis noliecas mazgāt brāļa kājas un māsa noliecas pie māsas kājām.

“Kunga vakarēdienā mēs uzņemam Jēzus miesas un asiņu simbolus, tā paužot savu ticību Viņam, mūsu Kungam un Pestītājam. Šajā piedzīvojumā ir klātesošs pats Kristus, lai sastaptu un stiprinātu Savus ļaudis. Piedaloties vakarēdienā, mēs priecīgi pasludinām Kunga nāvi palāvībā, ka Viņš nāks atkal. Sagatavošanās Kunga vakarēdienam ietver pašpārbaudi un grēku nožēlu un atzīšanu. Kungs iedibināja arī kāju mazgāšanas kalpošanu pirms vakarēdiena, lai ticīgie tādējādi no jauna šķīstītos, paustu gatavību kalpot viens otram Kristum līdzīgā pazemībā un vienotos mīlestībā. Kunga vakarēdiena dievkalpojums ir atvērts visiem ticīgajiem kristiešiem.” (“Septītās dienas adventisti tic. Draudzes 28 pamatmācības”, 16. Kunga vakarēdiens. Rīga: Patmos, 2021, 255. lpp.)

Piemiņas mielasts

Kunga Svētais Vakarēdiens

No Draudzes rokasgrāmatas: Svētais Vakarēdiens ir Jēzus miesas un asins simbolu uzņemšana kā pierādījums mūsu ticībai Viņam, mūsu Kungam un Glābējam. Šajā sadraudzības piedzīvojumā Kristus ir klātesošs, lai satiktos un stiprinātu Savus ļaudis. Piedaloties Svētajā Vakarēdienā, mēs priecīgi pasludinām Tā Kunga nāvi, līdz Viņš nāks atkal. Gatavošanās Vakarēdienam ietver sevis pārbaudi, grēku atzīšanu un nožēlu. Kungs iedibināja kāju mazgāšanas kalpošanu, kas simbolizē atjaunotu šķīstīšanu, kā arī paustu gatavību kalpot viens otram Kristum līdzīgā pazemībā, apvienojot mūsu sirdis mīlestībā. Svētā Vakarēdiena dievkalpojums ir atvērts visiem ticīgajiem kristiešiem. (Mt. 26:17–30; Jņ. 6:48–63; 13:1–17; 1. Kor. 10:16, 17; 11:23–30; Atkl. 3:20)

Tā Kunga Piemiņas mielasts vispirms ir pieminēts evaņģēlijos (Mt. 26:17–30; Mk. 14:12–25; Lk. 22:7–23). To iedibināja pats Jēzus, un tas ir vērsts uz Jēzu. Nav iespējams noturēt Piemiņas mielastu, nepiemīnot Jēzu.

Lai gan Piemiņas mielasts izceļas no Pashas (citos tulk. – Pasā. – Red. piez.), tam ir unikāla vieta Jaunajā Derībā. Tas ir kļuvis par kristietības neatņemamu sastāvdaļu visos gadsimtos.

Interesanti, ka Jāņa evaņģēlijā Tā Kunga mielasts netiek pieminēts, lai gan Jēzus runa par Dzīvības Maizi Jāņa 6. nod. uz to norāda. No otras puses, Jēzus ieceltā kājmazgāšanas kalpošana ir pieminēta vienīgi Jāņa evaņģēlijā. Tā nav pretruna, bet gan savstarpēja papildināšana. Gan Piemiņas mielasts, gan kājmazgāšana ir visu četru evaņģēliju tekstu neatņemama daļa stāstā par Pashas notikumiem.

Jāņa aprakstā kājmazgāšana notiek mielasta laikā, kur piedalās Jēzus un Viņa mācekļi (Jņ. 13:1–16).

Acīmredzami, ka kājmazgāšana notiek mielasta laikā gan tā laika paražu ietvarā, gan arī ar Jēzus doto jauno nozīmi, kādu Viņš abām šīm darbībām piešķīra.

Kājmazgāšana Vecajā Derībā

Pirmo reizi kājmazgāšana tiek pieminēta 1. Mozus grāmatā (1. Moz. 18:4, 5; 24:32, 33). Tādēļ vislabākais veids, kā šos abus iestādījumus ievērot, ir kājmazgāšanu noturēt pirms Piemiņas mielasta, kas dalībniekus tam sagatavo.

Vecās Derības atsaucēs norāda, ka kāju mazgāšana bija tā laika paraža – veids, kā parādīt viesmīlību ciemiņiem. Acīmredzami, ka šai kājmazgāšanai netika pievienota garīga nozīme.

2. Mozus grāmatā norādīts, ka priesteriem pirms kalpošanas svētnīcā bija jāmazgā rokas un kājas.

Šajā gadījumā ir norāde uz šķīstumu, bez kuras priesteris nedrīkstēja rādīties Tā Kunga priekšā.

1. Sam 25:41 Nābala sieva piedāvājās mazgāt Dāvida vīru kājas. Citiem vārdiem, kājmazgāšana nebija kaut kas neparasts, un tai varēja pievienot šķīstuma nozīmi. Jēzus kājmazgāšanai deva jaunu nozīmi.

Kājmazgāšana Jaunās Derības Piemiņas mielasta

Kājmazgāšana ir pieminēta arī 1. Tim 5:10. Nav skaidrs, vai tā attiecas uz Piemiņas mielastu, tomēr kāju mazgāšanu "svētajiem" var attiecināt uz kājmazgāšanas iestādījumu. Apustuļu darbos ir rakstīts, ka pirmie kristieši palika apustuļu mācībā, sadraudzībā un maizes laušanā (Ap. d. 2:42). "Maizes laušana" norāda uz mielasta baudīšanu, lai gan ne vienmēr ar to būtu jāsaprot tieši Piemiņas mielasts. Lai gan tas nav izslēgts.

Vairāk par Piemiņas mielastu ir rakstīts 1. Kor. 10. un 11. nodaļā. 10. nodaļā Pāvils raksta par elkkalpību, ka tas nav savienojami – piedalīties gan Piemiņas mielastā, gan arī pagānu kulta ceremonijā. 11. nodaļā aprakstīts Piemiņas mielasts Korintas draudzē. Te, līdzīgi kā evaņģēlijos, tiek atgādināti Jēzus vārdi un norādīts uz Tā Kunga žēlastības dāvanām.

Kājmazgāšanas nozīmes skaistums

Kristieši gadsimtu laikā dažādi ir sapratuši gan Piemiņas mielastu, gan kājmazgāšanu. Daudzviet Piemiņas mielastā netiek praktizēta kājmazgāšana, citviet Piemiņas mielasts tiek svinēts katru dienu, atkārtojot Kristus upuri. Te var diskutēt par transsubstanciāciju, konsubstanciāciju, elementu simbolisko nozīmi, īpašo Kunga klātbūtni vai Piemiņas mielasta svēti mentālo dabu, kas domāta automātiski efektīva neatkarīgi no

saņēmēja attieksmes. Dažviet šis sakraments tiek turēts pārlietus svēts, lai tajā piedalītos. Citviet ir grūti ieturēt līdzsvaru starp ikdienišķo un svēto.

Kājmazgāšana izceļ Tā Kunga mīlestību (Jņ. 13:1). Kristus parāda mīlestību uz Saviem mācekļiem, pat uz Jūdu Iskariotu, kurš kļuva par ienaidnieku (Jņ. 13:1–4, 10, 11). Lai arī Jēzus zināja, kas sekos, Viņš kalpoja Savam nodevējam, kā arī pārējiem mācekļiem. Mīlestība bez pārpalikuma ir Viņa Valstības princips.

Līdzko Jūda pameta mācekļu pulciņu, Jēzus saskaņā ar Jāņa evaņģēliju pasludināja jauno bausli: "Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā". (Jņ. 13:34, 35) Kājmazgāšana bija uzpurīgās mīlestības darbs.

Tas Kungs kalpoja pazemībā (Jņ. 13:4, 5). Vecajā Derībā nav pieminēts gadījums, kad augstāk stāvošais būtu mazgājis kājas zemāk stāvošajam. Taču Jēzus, mūžības Dievs, noliecās, lai mazgātu Savu mācekļu un Sava nodevēja kājas. Viņa pazemība neaprobežojās tikai ar vienkāršo piedzimšanu un klejotāja grūto dzīvi. Dvieli (citos tulk. – priekšautu. – *Red. piez.*) paņēma un mācekļiem kājas mazgāja Dieva Vārds, caur kuru visas lietas radītas (Jņ. 1:1–3). Tas, kurš sacīja: "pirms Ābrahāms tapa, esmu Es" (Jņ. 8:58), kurš apliecināja: "Es un Tēvs, mēs esam viens" (Jņ. 10:30), kuram Toms vēlāk teica: "mans Kungs un mans Dievs" (Jņ. 20:28).

Citiem skolotājiem kalpoja to mācekļi, taču šis Skolotājs kalpoja Saviem mācekļiem. Jēzus pazemojās (Fil. 2:8). Acīmredzot nepietiek izrādīt pazemību, mums jānoliecas, lai mazgātu viens otra kājas. Tas varētu likties apšaubāmi, nepiedienīgi vai pat pazemojoši, tomēr tas Kungs vēlas, lai mēs to darām. Kājmazgāšana ir domāta, lai nomazgātu visu lepnumu, savtību un sevis izcelšanu. Kājmazgāšana ir kalpošanas un pazemības zīme.

Tas Kungs izceļ vienlīdzību Dieva priekšā un sadraudzību savā starpā (Jņ. 13:13–16). Lai gan kristietība nenovērš sociālās atšķirības, taču

Dieva priekšā visas sociālās, statusa, rases, dzimuma un vecuma atšķirības pārstāj kaut ko nozīmēt. Vergturis-kristietis noliecas, lai mazgātu kājas savam vergam, kurš ir viņa brālis Kristū. Šajā nozīmē kājmazgāšana ir arī sociālās netaisnības kritika. Tā uztur ciešu sadraudzību starp draudzes locekļiem.

Kājmazgāšana norāda uz pilnīgu atkarību no mūsu Kunga glābšanā. Viņš kalpoja mums pirmais, un mums ir daļa pie Viņa.

Kājmazgāšana norāda uz šķīstīšanu (Jņ. 13:10). To saka Jēzus, norādot, ka mazgāšana ir kas vairāk nekā tikai netīrumu nomazgāšana. 10. pants norāda, ka Jūda nebija šķīsts, jo bija izlēmis tapt par nodevēju. Tādējādi šis šķīstums ir saistīts ar morālo šķīstumu. Pat tad, kad esam pilnībā mazgāti, iesākot savu ceļu kopā ar To Kungu, caur atkārtotu kājmazgāšanu notiek turpmāka šķīstīšana.

Jāņa 13:10 alegoriskā valoda, šķiet, salīdzina kājmazgāšanu ar kristībām. Darbības vārds "*louo*" ("mazgāt") tiek lietots arī Ebr. 10:22, kur runāts par kristībām. Kristīgās kopienas locekļi grēko arī pēc tam, kad ir tikuši kristīti. Šiem grēkiem ir nepieciešama piedošana, un tā mums tiek dāvāta.

Jēzus pavēl sekot Viņa piemēram (Jņ. 13:14–16). Viņš mazgāja Saviem mācekļiem kājas. Jēzus kristījās, lai mēs sekotu Viņa piemēram. Viņš deva paraugu, kā noturēt Piemiņas mielastu, un mēs tam sekojam. Mēs esam kalpi un neesam augstāki par savu Skolotāju. Kā mācekļiem mums ir svarīgi atdarināt savu Kungu un Skolotāju.

Visbeidzot tas Kungs svētī (Jņ. 13:17). Viņš pasludina par svētītiem tos, kas piedalās kājmazgāšanā. Tas nav tukšs rituāls. Kad piedalāmies kājmazgāšanā, mūs sagaida svētības.

Piemiņas mielasta skaistums

Ar kājmazgāšanu iesākas Piemiņas mielasts, kurš ir saistīts ar Pashas svētkiem (Mat. 26:17–19). Pashai un Piemiņas mielastam ir kopīgi elementi. Dalībnieki ēd un dzer no kausa. Viņi domā par Dievu.

“Piemiņas mielasts ir prieka pilna Dieva mīlestības un Kristus upura svinēšana – upura, kurš mums nesis pilnu glābšanu.”

Tas Kungs sniedz glābšanu caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu. Brīvība tiek atjaunota. Mēs varam izbaudīt sadraudzību ar Dievu un brīvprātīgi Viņam kalpot. Mēs tiekam glābti caur Jēzu Kristu.

Glābšanas līdzekļi: Kristus miesa un asinis (Mat. 26:26). Piemiņas mielastā maize norāda uz Kristus miesu un kausa saturs – uz Kristus asinīm. Vienīgie glābšanas līdzekļi ir Jēzus dzīve un Viņa nāve. Svinot Piemiņas mielastu, mēs atzīstam, ka visi mūsu mēģinājumi pašiem sevi glābt izrādījušies velti. Mēs esam atkarīgi no Jēzus izdarītā mūsu labā un ne no tā, ko paši esam darījuši, darām vai tikai izdarīsim.

Krusta gaismā visi mūsu mēģinājumi sevi uzlabot un visas mūsu idejas par savu iekšējo spēju izmantošanu sava potenciāla atbrīvošanai ir bezjēdzīgas. Piemiņas mielastā atceramies Kristus aizvietojošo izlīdzināšanu mūsu labā (Lk. 22:19; 1. Kor. 11:24). Mēs ātri aizmirstam, jo pierodam pie glābšanas dāsnās dāvanas. Mēs mēdzam paļauties paši uz sevi tā vietā, lai paļautos uz to Kungu. Mums nepārtraukti ir nepieciešams atcerēties, ko Tas Kungs ir darījis mūsu labā.

Piemiņas mielasts nav bērū mielasts. Tā ir prieka pilna Dieva mīlestības un Kristus upura svinēšana – upura, kurš mums nesis pilnu glābšanu.

Piemiņas mielastā mums ir dalība pie Jēzus asinīm. “Tie, kas pieņem kausu pareizi, saņem Kristu.

Viņi ir saistīti kopā sadraudzībā ar Kristu [...]. Šī pieņemšana ir garīgs process, un tā notiek ticībā [...]. Paziņojumu par maizi ir jāuztver līdzīgi: lautzā maize norāda uz dalību pie Kristus miesas [...]. Sadraudzība ar Jēzu veido sadraudzību starp tiem, kas Viņam pieder.” (Leon Morris, *1 Corinthians*, Tyndale New Testament Commentaries, (Grand Rapids: Wm B. Eerdmans Pub. Co., 1993), 143, 144) Baudot no vienas maizes, mēs topam par vienu miesu. Piemiņas mielasts stiprina draudzes vienotību.

Jēzus mācīja, ka biķeris apzīmē derības asinis (Mt. 26:28). Starp Veco un Jauno Derību pastāv zināma pēctecība. Dieva nodoms par bausību nav mainījies. Tomēr Vecā Derība ir tikai Jaunās Derības ēna. Glābšana kļuva par realitāti, nevis pateicoties dzīvnieku upuriem, bet gan Kristus upurim. Jaunā Derība kļuva par realitāti Piemiņas mielastā. Kad mācekļi piedalās pie biķera, tie piedalās arī pie Jaunās Derības spēka un sagādātās mantnīcas.

Bībeles laikā derību atzīmēja ar kopīgu mielastu, kad derības slēdzējas puses apstiprināja savus solījumus. Piedaloties pie līguma, kristieši bauda Viņa upura simbolus, saskaņojoties ar derības noteikumiem. Tas stiprina ciešas attiecības starp derības slēdzējam pusēm.

Piedaloties Piemiņas mielastā, mēs atceramies, ka mūsu grēkus Kristus ir piedēvis (Mt. 26:28). To īpaši uzsver vēstule Ebrejiem – šī piedošana ir realitāte tiem, kas nožēlo un tic. Mums nav jādzīvo vainas sajūtā. Mums nav jābaidās no Kristus otrās atnākšanas. Piemiņas mielasts mums atgādina, ka esam brīvi no grēka un vainas, kad pieņemam Kristus glābšanas dāvanu, piedošānu un nododam savu dzīvi Viņam.

Piemiņas mielasts ne tikai atgādina pagātni, bet met skatu arī uz nākotni (Mt. 26:29; 1. Kor. 11:26). Tas norāda uz Kristus otro atnākšanu. Piedaloties mielastā, mēs atceramies, ka Kristus solīja ēst un dzert kopā ar mums Viņa Tēva valstībā. Piedaloties pie maizes un vīna, mēs atzīstam, ka ļoti gaidām Viņa atnākšanu.

Dalība Piemiņas mielastā aicina atteikties no elkiem un izrādīt lojalitāti Kristum (1. Kor. 10:21). Ar dalību Piemiņas mielastā mēs novēlam sevi vienīgajam Glābējam

un Cerībai. Piedaloties Piemiņas mielastā, mēs esam aicināti pasludināt Kristu (1. Kor. 11:26). Ar to mēs apliecinām, ka esam Kristus sekotāji, kas paļaujas vienīgi un tikai uz Viņa nopelniem. Mēs no sirds esam pateicīgi par Viņa dzīvi, nāvi un kalpošanu mūsu labā un ar palāvību lūkojamies uz Viņa otro atnākšanu.

Piedaloties Piemiņas mielastā, mēs apņemamies dzīvot Kristum atbilstošu dzīvi (1. Kor. 11:27).

Pāvils, rakstot korintiešiem, norāda, ka Piemiņas mielasts ir jāsvin atbilstoši. Šeit svarīgs ir veids, kā mēs izturamies pret brāļiem un māsām. Piemiņas mielastam ir ne tikai vertikālā dimensija attiecībā ar Dievu, bet arī horizontālā dimensija, kas skar mūsu savstarpējās attiecības.

Secinājums

Kājmazgāšana un Piemiņas mielasts ir bagāts ar nozīmi. Tajā mūsu Kungs vēlas ar mums satikties, un arī mēs vēlamies būt Viņam atvērti. Kad satiekamies, lai svinētu Piemiņas mielastu, tad jānoliek pie malas viss traucējošais, kas neļauj mums sadzirdēt Viņa balsi un Viņa stāstu. Mums ir jāpieņem Tā Kunga uzaicinājums uz Viņa brīnišķīgo mielastu.

(Ekehard Millers (Ekkehardt Mueller, Th.D., D.Min.), *Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, Silver Spring, Maryland. No žurnāla "Ministry" 2004. g. aprīļa numura. Tulkoja Andris Pešelis*)

Svētā Vakarēdiena piezīmes

Es domāju par to, ko man nozīmē Svētais Vakarēdiens. Man patīk kāda mācītāja izteikums, ka tā ir prieka pilna Dieva mīlestības un Kristus upura svinēšana. Tas apliecina, ka Kristus ir visus mūsu grēkus piedēvis, un atgādina, ka esam brīvi no grēka un vainas!

“Un Viņš ņēma kausu, pateicās un deva to tiem un sacīja: “Dzeriet visi no tā. Jo tās ir Manas jaunās derības asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai.”” (Mateja 26:27, 28)

Kungs, Tava Svētā Vakarēdiena laikā Tavi mācekļi neparādīja Tev tādu mīlestību un uzmanību, kādu Tu biji pelnījis! Viens no viņiem bija pieņēmis lēmumu Tevi nodot, otrs Tevi aizliedza nākošajā rītā, un Tavas dzīves grūtākajos brīžos viņi Tevi pameta vienu un izklīda katrs uz savu pusi!

Kungs, lūdzu šķīsti mūs Savās svētajās asinīs, lai tas neatkārtotos mūsu dzīvē! Lai neviens no mums Tevi nenodod kā Jūda un neaizliedz neticīgu cilvēku priekšā kā Pēteris! Lai tā beznosacījumu mīlestība, kuru Tu parādīji Saviem mācekļiem, neskatoties uz viņu parādīto neuzticību, iedrošina arī katru no mums, ka arī mēs Svētā Vakarēdiena laikā varam saņemt Tavu nedalīto, nepelnīto beznosacījuma mīlestību un apzināties, ka Tu kalpo mums, kad mēs kalpojam viens otram!

Lūka savā evaņģēlijā mums atklāj, ka mācekļi savā starpā strīdējās, kurš ieņems kādu augstāku pozīciju Jēzus valdībā: **“Un tur arī kilda cēlās viņu starpā, kurš no viņiem esot lielākais. Un Viņš tiem sacīja: “Ķēniņi valda pār tautām, un varenos sauc par labdariem. Bet jūs tā ne. Bet lielākajam jūsu vidū būs būt kā jaunākajam, un vadonim kā tādām, kas kalpo.”** (Lk. 22:24 – 26)

Kungs, Tu Savā Vārdā mums nemitīgi atklāj – ja mūsu starpā ir naidis un ķildas, tad vēl esam miesīgi un dzīvojam kā šīs pasaules cilvēki! (1. Kor. 3:3), jo Tu esi mums pavēlējis: **“Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā.”** (Rom. 12:10) Kungs, paldies, ka katru reizi, kad nākam kopā, lai pazemīgi mazgātu viens otram kājas, Tavš Vārds mums atgādina, lai nedarām to formāli, bet apņemamies savā sirdī sekot Tavas svētās, dziļās mīlestības principiem. Ne tam, ko mēs domājam, bet tam, ko Tu domā! Ne tam, ko mēs gribam vai negribam, bet tam, ko Tu vēlies un esi mums atklājis Savā Vārdā!

Mīlais Dievs, saskare ar šo pasauli tik bieži notraipa mūs un aizmiglo mūsu tuvās attiecības ar Tevi! Mēs varbūt paši nemaz nepamanām to brīdi, kad neviļus iekāpjam Lata kurpēs un arvien vairāk un vairāk savienojamies ar šo pasauli un tās ieradumiem. Kungs, lūdzu šķīsti mūs no tā, lai pasaule mūsu dzīvē neaizēnotu Tevi un lai mēs nesākam šo pasauli ar tās likumiem un paradumiem mīlēt vairāk nekā Tevi!

Es apzinos, ka ir trīs lietas, kas spēj mani nomazgāt tīru – **Dieva Vārds: “Jūs jau esat tīri to vārdu dēļ, ko Es uz jums esmu runājis.”** (Jņ. 15:3); **Dieva Jēra asinis: “Cik daudz vairāk Kristus asinis, kas mūžīgā gara spēkā pats Sevi ir bezvainīgu upurējis Dievam, šķīstīs mūsu sirdsapziņu no nedzīviem darbiem kalpošanai dzīvajam Dievam.”** (Ebrejiem 9:14) un **kristību ūdens: “Tas attēlo kristību, kura tagad arī jūs glābj. Tā nav miesas netīrības mazgāšana, bet ir uz Dievu vērsta laba sirdsapziņas izlūgšanās, dibinoties uz Jēzus Kristus augšāmcelšanos.”** (1. Pētera 3:21)

Kungs, lūdzu apmaini mūsu vājumu pret Tavu spēku, mūsu patmīlu pret Tavu mīlestību, mūsu lepnumu pret Tavu pazemību un mūsu grēcīgumu pret Tavu perfekto taisnību! Kungs, lūdzu palidzi, lai mēs iemīlam cilvēkus šajā pasaulē ar tādu pašu aktīvu un pašuzpurīgu mīlestību, ar kādu Tu viņus mīli, bet lūdzu pasargi mūsu sirdi no tā, lai nesākam mīlēt tās pašas grēcīgās lietas, kuras mīl šīs pasaules cilvēki! **“Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukšoja, pieņemdamas kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs.”** (Filipiešiem 2:5–7)

Es atceros, ka agrākos laikos īpaši vecākā gada gājuma draudzes locekļi ļoti rūpīgi gatavojās Svētajam Vakarēdienam. Varbūt to tiešām varēja saukt par sevis iztukšošanu! Tā bija vismaz nedēļa pirms Svētā Vakarēdiena, kad brāļi un māsas ik dienas pavadīja laiku lūgšanās, grēku nožēlā un sevis pašpārbaudē.

E. Vaita grāmatā “Ceļš pie Kristus” raksta: “Patiesa grēku nožēla vienmēr ir noteikta, kur grēks tiek saukts vārdā. Visos gadījumos šai izsūdzēšanai vajadzētu būt noteiktai un skaidrai, atzīstot tieši tos grēkus, kuros esam vainīgi.” (27. lpp.) “Patiesas nožēlas un pazemošanās piemēri Dieva Vārdā atklāj grēku izsūdzēšanas garu, kas brīvs no grēka aizbildināšanas un mēģinājumiem sevi attaisnot.” (29. lpp.)

Dažkārt mums, kristiešiem, ir pat grūti apzināties to, kas tad mūsu dzīvē nesaskan ar tā Kunga prātu, tādēļ piedāvāju ieskatīties nelielā Bībeles “Grēku katalogā”, lai atpazītu to, kas mums katram būtu jānožēlo un no kā būtu vēlams atraisīties:

Sekošana citiem dieviem

(Soģu 2:12–13)

Dusmas (Efez. 4:26)**Apātija** (Jes. 43:22)**Atkrišana** (Jer. 3:14)**Rūgtums** (Efez. 4:31)**Akla sekošana tradīcijām** (Mk. 7:6–8)**Miesīgu lēmumu pieņemšana**

(Joz. 9:14)

Miesīgums (1. Kor. 3:3)**Kurnēšana** (Fil. 2:14)**Kompromisi** (Atkl. 2:14–15)**Atteikšanās laboties** (Jer. 5:3)**Derības laušana** (Ps. 78:37)**Mantkārība** (Jer. 6:13)**Nepaklausība** (Neh. 9:16,26)**Padoma neprasišana** (Jes. 30:1–2)**Nesaskaņas** (1. Kor. 3:3)**Nepastāvība** (Ps. 78:8)**Nesakārtots Dieva pielūgsmes nams**
(Hag. 1:4)**Neuzticēšanās Dievam** (Ps. 78:22)**Šķelšanās** (1. Kor. 12:25)**Kūtrība klausīties** (Ebr. 5:11)**Aizvērtas ausis** (Jer. 7:24)**Ļaunas domas** (Jer. 4:14)**Krāpšana** (Jer. 8:10)**Staigāšana pa greiziem ceļiem**
(Jer. 3:21)**Liekuļošana** (Jer. 3:10)**Nocietināta sirds** (Jer. 4:4)**Elkdievība** (Jer. 2:5)**Nepakļāvīga sirds** (Jer. 9:13)**Melošana** (1. Jāņa 2:4)**Dieva bijības trūkums** (Jer. 2:19)**Netaisnība** (2. Tim. 2:19)**Ļaunums** (Jer. 2:19)**Savu grēku noliegšana** (Jer. 2:35)**Frakciju veidošana/ šķeltniecība**
(1. Kor. 12:25)**Ticība bez darbiem** (Jēk. 2:22)**Dieva pavēļu atmešana** (Ezr. 9:10)**Dievkalpojumu atstāšana** (Ebr. 10:25)**Svētā Gara apbēdināšana** (Efez. 4:30)**Vārda klausīšanās, bet nepildīšana**
(Eceh. 33: 31–32)**Neprātība** (Jes. 29:15)**Necenšanās izlidzināties** (Dan. 9:13)**Divkosība** (1. Tim. 3:8)**Karošana ar vārdiem** (2. Tim. 2:14)**Neuzticība** (2. Tim. 2:13)**Patmīlība** (2. Tim. 3:1)**Nepateicība** (1. Tes. 5:18)**Nesavaldība** (2. Tim. 3:3)**Baudu likšana pirmajā vietā**
(2. Tim. 3:4)**Lēnprātības trūkums** (2. Tim. 2:25)**Lielība** (2. Tim. 3:2)**Nesamierināmība** (2. Tim. 3:3)**Sava goda meklēšana** (Sal. pam. 25:27)**Nesaticība** (Sal. pam. 27:15)**Neviesmība** (Rom. 12:13)**Mīlestības trūkums** (1. Kor. 13:1–3)**Pazemības trūkums** (1. Pēt. 5:5)**Nevienprātība** (2. Kor. 13:11)**Garīguma trūkums** (Gal. 6:1)**Strīdi** (Gal. 5:20)**Remdenība** (Atkl. 3:16)**Mazvērtīgi ziedojumi** (Maleah. 1:13)**Pravieša dāvanas nicināšana**
(1. Tes. 5:20)**Netiklība** (Eceh. 16:58)**Dieva sāpināšana** (Ps. 78:41)**Pirmās mīlestības zudums** (Atkl. 2:4)**Necienā pret laulību**
(Maleah. 2:13–16)**Bezjēdzīgi rituāli** (Jes. 1:13)**Nolaidība pret nabagiem**
(Amosa 2:6–7)**Nepaklausības draudzes vadītājiem**
(Ebr. 13:17)**Daļēja paklausība** (1. Sam. 15:11)**Maz lūgšanu** (1. Tes. 5:17)**Brāļu mīlestības trūkums** (2. Pēt. 1:7)**Nesavaldīta mēle** (Jēk. 3:8)**Vienaldzība pret bāriņiem un**
atraitnēm (Jēk. 1:27)**Prieka trūkums** (1. Tes. 5:16)**Nepiedošana** (Kol. 3:13)**Līdzjūtības trūkums** (Kol. 3:12)**Augstprātība** (Neh. 9:16)**Atkrišana** (Jes. 1:2)**Pašpietiekamība** (Joz. 9:14)**Savtīgas ambīcijas** (Fil. 2:4)**Runāšana pretī Dievam** (Ps. 78:19)**Nepilnīga atgriešanās** (Hoz. 7:16)**Spītība** (Jer. 9:13)**Šīs pasaules mīlestība** (1. Jņ. 2:15–16)**Mazticība** (Ebr. 11:6)**Pacietības trūkums** (Ebr. 10:36)**Bailības gars** (Soģu 7:3)**Egoisms** (Fil. 2:21)**Skaudība** (Gal. 5:21)

No daudzo Bībeles varoņu dzīves piemēriem varam secināt – lai mēs varētu virzīties uz priekšu un uz gaismas pusi, ļoti svarīgi ir tas, kāda ir mūsu attieksme pret savām kļūdām un grēkiem. **“Bet to, ko es neredzu, to māci man, ja es esmu darījis netaisnību, tad es to turpmāk vairs nedarišu.”** (Ījaba 34:32)

Senajā Israēlā cilvēki lielākoties pārvietojās kājām pa tā laika puteklainajiem ceļiem, tādēļ, ienākot mājās, bija nepieciešamība kājas nomazgāt, un šo pienākumu parasti pildīja kalpi. Jāņa evaņģēlija 13. nodaļa mums atklāj, ka pirms vakariņām Jēzus uzņēma šo

kalpa pienākumu, mazgājot Savu mācekļu kājas un aicinot mācekļus šo tradīciju turpināt. Mūsu draudzes “Sludinātāja rokasgrāmatā”, 257. lpp. ir teikts: “Kājmazgāšana ir iespaidīgs simbols. Daži cilvēki var piedalīties Kunga Vakarēdienā bez sevišķām personiskām izjūtām, taču nav iespējams noaut kājas mazgāšanai vai zēmoties uz ceļiem, lai mazgātu kājas citam, un neiemācīties kaut ko par pazemību. Ir svarīgi atcerēties, ka kājmazgāšanas patiesā nozīme ir paklausīt Kristum un sekot Viņa piemēram. Lai Kristum līdzīgā kalpošana citiem spētu kļūt par mūsu dzīves augstāko mērķi!”

“Jo arī mēs kādreiz bijām neprātīgi, nepaklausīgi, maldījamies, kalpodami dažādām iekārēm un priekiem, dzīvodami ļaunprātībā un skaudībā, ienīsti un cits citu nīzdami. Bet, kad atspīdēja Dieva, mūsu Glābēja, laipnība un mīlestība uz cilvēkiem, Viņš mūs izglāba, nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas žēlsirdības, ar mazgāšanu atdzimšanai un atjaunošanos Svētajā Garā.” (Titam 3:3–5)

*Vineta Krauliņa, LDS
Komunikācijas nodaļas vadītāja*

JĒZUS LIECĪBA

JEB ATMESTAIS BRĪDINĀJUMS

“Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību.” (Atkl. 14:12)

“Proti, Jēzus liecība ir praviešu gars.” (Atkl. 19:10)

Septītās dienas adventistu kustību jau pašā tās tapšanas sākumā iezīmē divas būtiskas pazīmes. Tā balstīja savu ticību Bibelē, bet ticības pamatpunkti jeb doktrīnas tika arī apstiprināti ar Dieva dotajām īpašajām atklāsmēm, kuras Mūžīgais Radītājs atklāja Elenai Vaitai. Tas bija Praviešu Gars jeb Jēzus liecība. Laika gaitā šīs atklāsmes tika pierakstītas un publicētas, līdztekus tām bija arī daudzi citi pamācoši norādījumi, kā kalpot un attiekties pret Dieva vēsti, kā arī redzējumi par pēdējo dienu notikumiem pirms Kristus otrās atnākšanas.

Šodien to visu varam lasīt grāmatu sērijā “Liecības draudzei”. Tomēr rodas jautājums, vai, dzīvojot mūsu laikā un vērojot notikumus pasaulē, esam Svētā Gara tā iespaidoti, lai sagatavotos drīzajam un noslēdzošajam Dieva noliktajam kalpošanas darbam? Kāda ir mūsu ticības brāļu un māsu attieksme pret Liecībām?

1889. gadā Elena Vaita rakstīja: “Tā kā tuvojās gals un paplašinās pēdējās vēsts sludināšanas darbs, tad kļūst arvien svarīgāk, lai tie, kas pieņem mūsu laikam doto patiesību, skaidri saprastu, kāds raksturs un iespaids ir Liecībām, ko Dievs Savā aizgādībā ir savienojis ar trešā eņģeļa vēsts darbu jau no paša tā iesākuma.” (E. Vaita. “Pēdējo dienu notikumi”, nodaļa “Pēdējā laika Dieva draudze”) Ikviens, kas kaut nedaudz ir lasījis un iepazīsies ar Liecībām, var apliecināt, ka tās atstāj spēcīgu iespaidu uz cilvēku un viņa turpmāko rīcību. Taču, jau kopš Dievs aicināja Elenu Vaitu kļūt par Kunga vēstnesi, pastāvēja zināma pretestība, it sevišķi no to kristiešu puses, kuru grēkus

Dievs norāja un aicināja atgriezties. Tas gan nenozīmē, ka pretestība bija liela, drīzāk tas bija laika jautājums, kamēr cilvēkus pārliecināja Liecību patiesais mērķis.

Taču bija izskanējis brīdinājums, kurš tieši attiecas uz gala laiku un atklāj sākumu pārbaudei, ar kuru saskarsies ikviens Dieva bērns. Tā būs sātana pēdējā krāpšana. “Sātans [...] pastāvīgi izdomā dažādas viltības, lai vestu ļaudis prom no patiesības. Pašas pēdējās krāpšanas nolūks būs atņemt jebkādu iespaidu Dieva Gara liecībai. **“Kur nav atklāsmes, tur tauta kļūst mežonīga un nevaldāma.” (Sal. pam. 29:18) Lai iedragātu Dieva atlikušo ļaužu uzticību patiesajai liecībai, ienaidnieks strādās visai atjautīgi, dažādos veidos un ar visdažādākajiem līdzekļiem.**

(E. Vaita. “Izmeklētas vēstis”, 1. sējums. “Nostāja pret Liecībām”, Letter 12, 1890)

“Pret liecībām tiks iedvesmots sātans naidis. Velns centīsies iznīcināt draudžu uzticību liecībām, jo viņam nav tik viegli krāpt un ievest dvēseles maldos, ja tiek ievēroti Dieva Gara brīdinājumi, rājiieni un padomi.” (E. Vaita. “Izmeklētas vēstis”, 1. sējums. “Nostāja pret Liecībām”, Letter 40, 1890, 49)

Bet kā tad ar Dieva Vārdu? Vai tad tā nav vienīgā ticības mēraukla? Pārsteidzoši, ka tie, kas atmetis Dieva Gara Liecības, atmetis arī Svētajos Rakstos ietverto gaismu. Lūk, vēl viens citāts no grāmatas “Izmeklētas vēstis” 1. sējuma: “Ja jūs sastopaties ar cilvēkiem, kas apšaubā liecības, meklē tur kļūdas un cenšas iznīcināt to iespaidu uz ļaudīm, tad esiet droši, ka Dievs ar tiem kopā nestrādā. Tas ir cits gars. Šaubas un neticību piekopj ļaudis, kuri nestaigā apdomīgi. Viņus moka apziņa, ka to dzīve neizturēs Dieva Gara pārbaudi, vai nu Tas runā caur Viņa Vārdu, vai caur Viņa Gara Liecībām, kuras tos vada pie Vārda.” Ir vērts pieminēt, ka

visi šie brīdinājumi par Dieva Gara Liecību atmešanu atrodami grāmatas “Pēdējo dienu notikumi” nodaļā “Sijāšana”. Šodien tas ir ļoti būtiski, jo Dieva tautas sijāšana jau notiek. Mums nav nepieciešams tik ļoti vērot, kas notiek ar Septītās dienas adventistu ticības pamatiem pasaulē. To var redzēt tepat Latvijā. Cīņa par patiesību un maldiem rit jau arī starp mūsu kristiešiem. Tieši tāpēc Dievs ikvienu aicina atgriezties un stiprināt savu ticību Viņa Vārdā un Praviešu Gara vēstī, lai nepazaudētu skaidro izpratni par mācību, ko savulaik pirmie adventisti devēja par “mūsu laika patiesību”. Mēs atrodamies pēdējo lielo notikumu priekšvakarā, kad ar vārdiem un dzīvi esam aicināti pacelt Kristus karogu, pasludināt Bābeles krišanu un izteikt aicinājumu no tās iziet, atmetot maldu mācības. Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā, tieši pēc trīskārtējās eņģeļu vēsts pasludināšanas, atskan svinīgie vārdi: “Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību.” Top skaidrs, ka šo pēdējo laiku pat Dieva uzticīgie nespēs pārciest, ja viņu ticība nebūs dziļi sakņojusies Radītāja 10 baušļos un Viņa sniegtajās atklāsmēs, kuru centrs ir mūsu grēku Izpircejs un Atbrīvotājs – Jēzus Kristus.

Aicinu ikvienu kristietī, iesākot dienu, izlasīt arī kaut nedaudz no Praviešu Gara vēstījumiem. Tie atrodami ne tikai “Liecības draudzei” vairākos sējumos, bet arī daudzos izdevumos, kas domāti, lai sagatavotu mūs Kunga dienai.

*Roberts Patmalnieks,
Rīgas 7. draudze*

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS,
28. DAĻA

Nāks visi, kas jebkad dzīvojuši, – bagātie un nabagie, kuri ir zuduši, visi nāks. Šī ir augšamcelšanās sodam, par kuru runā Jēzus (Jāņa 5:29). Viņi tiek saukti par Gogu un Magogu (Atkl. 20:8), un nākamā lieta, kas notiek, ir sātana pēdējā kauja.

Kas atbrīvo sātanu no viņa cietuma tūkstošgades beigās? Tā pati lieta, kas viņu sākotnēji sasaistīja. Viņam nebija neviena, ko kārdināt un ar ko manipulēt, viņam nebija iespējas turpināt sacelšanās darbu. Bija tikai viņš un viņa kritušie eņģeļi. Vai varat iedomāties, kā tas ir sātanam? Iegūt tās tūkstoš gadu brīvdienas, kuras viņš negribēja? Sātans vienai trešdaļai eņģeļu apsolīja: "Sekojiet man, man ir labāks plāns nekā Dievam. Uzticieties man, jūs būsiet valdnieki, jūs būsiet manā jaunajā Ministru kabinetā! Mēs valdīsim Universā! Es būšu dievs!" Viņš eņģeļus par to pārliecināja. Tūkstošgades laikā viņi sātanu dzenās pa planētu lielās dūsmās un teiks: "Šī bija tava lielā ideja! Vai tā ir tā lieliskā dzīve, kādu tu mums solīji? Kā tu tagad pārvaldīsi Universu? Kā tu būsi dievs? Un.. un..." Sprototiet, viņiem tiešām ies slikti šos tūkstoš gadus. Sātans teica: "Man ir labāka valdība, sekojiet man, viss būs labāk." Un nu viņa eņģeļi skatās apkārt uz visām nopostītajām pilsētām un skeletiem, un... Pilnīga izpostīšana kā savtības

rezultāts! Tur varēs pilnā mērā redzēt sātana pārvaldības sekas, tāpēc grēks nekad vairs netiks atkārtots. Universs nu ir redzējis, kādas sekas ir sātana politiskajiem plāniem, un tas ir redzams tūkstoš gadus.

Vēl kāda lieta. Man cilvēki vienmēr jautā: "Dievs ir tik žēlsirdīgs, viņš piedod visiem cilvēkiem. Manase nogalināja savus bērnus, un Dievs viņam piedeva, kad viņš nožēloja (2. Lk. 33. nod.). Viņš nogalināja pravieti Jesaju¹, un Dievs viņam piedeva, Dievs ir tik žēlīgs! Ja sātans nožēlotu vai ja kritušie eņģeļi nožēlotu, vai Dievs viņiem piedotu?" Mana atbilde ir: "Jā, bet viņi to nedarīs. Viņi to nevar, jo nav iespējams nožēlot bez Dieva Gara, un viņi apbēdināja Svēto Garu, līdz Tas atkāpās." Šis nav jautājums par to, vai Dievam nav pietiekami piedošanas. Sātans un kritušie eņģeļi ir zaudējuši savu iespēju, viņu sirds ir nocietināta, sātana vairs nav nekā attaisnojama.

Bet ziniet, Dievam tas ir jāpierāda nekritušajam Universam. Sātanam ir bijuši tūkstoš gadi, lai apdomātu savu uzvedību. Vai viņš nožēlo, jūtas vainīgs? Kad jūsu bērni rikojas slikti, jūs viņiem sakāt: "Tev tagad jāpaliek mierā, ej uz savu istabu!"; šis "pauzes" laikā bērnam jādomā: "Man nevajadzēja to teikt, nevajadzēja

tā darīt. Nevajadzēja raut mūsu aizmatiem vai darīt ko citu." Tad nāk atvainoššanās. Bet ne no velna.

Tiklīdz zudušie iznāk no saviem kapiem, sātans uzreiz dodas viņus pievilt no jauna. Viņš nespēj mainīties. Viņš ir pilnībā un bezcerīgi

“Ja sātans nožēlotu vai ja kritušie eņģeļi nožēlotu, vai Dievs viņiem piedotu?” Mana atbilde ir: “Jā, bet viņi to nedarīs. Viņi to nevar, jo nav iespējams nožēlot bez Dieva Gara, un viņi apbēdināja Svēto Garu, līdz Tas atkāpās.

¹ Skat. E. Vaita "Pravieši un ķēniņi", 382. lpp., arī Ebr. 11:36-38

pārņemts ar sacelšanos pret Dievu. Katra viņa būtības daļa ir pilnībā pārņemta ar lepnumu un naidu pret Dievu. Tiklīdz viņš redz vismazāko iespēju iegūt sekotājus, kas viņā klausās un tādējādi palīdz sāpināt Dievu vēl vairāk, tas ir ceļš, kuru viņš iet. Viņš cenšas savākt visus zudušos, kas jebkad ir dzīvojuši.

Bībelē viņi tiek saukti par Gogu un Magogu (Atkl. 20:8), es par to gribu nedaudz parunāt. Esmu dzirdējis dažus ļoti interesantus pētījumus, negribu tos noniecināt, bet, kad cilvēki paņem vārdus un nosaukumus Atklāsmes grāmatā un mēģina tos uztvert burtiski, nekas labs neiznāk. Tur tiek runāts par pūķi. Vai mēs visi zinām, ka nav reāla pūķa, kas lidinās kosmosā – pūķa ar septiņām galvām un desmit ragiem? Visi šie tēli Atklāsmes grāmatā ir simboliski. Kad Atklāsmes grāmatā tiek runāts par Jezebeli, par Bileāmu, par šiem Vecās Derības cilvēkiem, tad ar to domāts, ka šīm jaunajām personām (Atkl. 2. nod.) ir viņu raksturs, ne tā?

Gogs un Magogs. Esmu dzirdējis pētniekus runājam: “Kur šis senās ciltis dzīvoja?” Tiek izteiktas dažādas spekulācijas. Varbūt “Meseha” nozīmē “Maskavu”? Un Magogam jābūt Krievijai, Ķīnai... Viņi mēģina panākt, lai tas izklausās ticami, ka mongoļi vai kādi citi uzbruks Izraēlai. Godīgi sakot, ja nebūtu tik skumji, ka cilvēki tam tic, tas būtu smieklīgi...

Ja gribat uzzināt, kas ir Gogs un Magogs, tad par tiem tiek runāts Ecēhiēla 38:3: “... tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es celšos pret tevi, Gog, Rošas, Mesehas un Tubalas valdniek.” Kas viņš ir? Jāatgriežas pie sākotnējās cilšu izplatības 1. Mozus 10:2: “Jafeta dēli ir: Gomers un Magogs, Madajs, Javans, Tubals, Mešehs un Tīrass.” Šīs ciltis kļuva par mūžīgiem Dieva tautas ienaidniekiem. Tie ir cilšu pēcteči, kas cēlās no Goga un Magoga. Starp citu, Gogs bija galvenais ienaidnieks. “Magogs” nozīmē ‘tas, kurš cēlies no Goga’, ‘tas, kurš ir nācis no Goga’. Tātad ir Gogs un ir Goga pēcteči jeb Magogs. Bābele un Bābeles meitas, Bābeles pēcteči – tas ir tas, par ko tiek runāts. Ir Kristus un Kristus sēkla. Un beigās ir Gogs un Magogs – Goga sēkla. Tiek runāts par ļaunuma princi un viņa sēklu, tas nozīmē visus zudušos visos laikos, tas ir simbolisks vārds. Vai tas jums liekas loģiski?

Mēs nemēģinām skatīties kartē un izdomāt, kur viņi dzīvo. Tiek teikts, ka viņi ir kā jūras smiltis.

Viscaur vēsturē, sākot no 1. Mozus grāmatas, notiek cīņa starp šīm senajām ciltīm, un Israēls ir pēdējā drošā vieta. Piedodiet, man nevajadzētu tā noniecināt šos citus uzskatus, bet es vienkārši jutos slikti to dēļ.

Dosimies tālāk pie “lielā, baltā goda krēsla” (Atkl. 20:11).

Ko dara sātans? Kuram ir lielāka armija? Sātanam, ne tā? Tur ir visi zudušie, kas jebkad dzīvojuši, miljardi. Sātans redz, kā Jaunā Jeruzaleme nolaižas un varenī piezemējas. No tās gaisā paceļas putekļu mākonis. Pilsētas pamatus veido 12 veidu krāšņi akmeņi. Daudzi no tiem ir tie paši akmeņi, kas bija augstā priesteru krūšu zīmē. Zaigojoša, spoža pilsēta. Viņi redz, ka visos laikos izglābtie stāv uz mūriem un skatās lejā. Visi labie eņģeļi ir pilsētā, un Dievs ir pilsētā, tā ir teikts – Dievs Tēvs un Dievs Dēls. Tad Jēzus paceļas virs pilsētas, visi var Viņu redzēt.

Tad sātans saka: “Mūsu ir vairāk nekā viņu!” Viņš ir gana liels mulķis, lai domātu, ka vairākums uzvarēs. Viscaur Bībeles vēsturē Dievs saka, ka Viņam nevajag vairākumu, ne tā? Viņš ar mazu skaitu uzvar lielu skaitu, ja vien mazais skaits ir uzticīgs. Sātans saka: “Tagad tikai būs! Mēs esam iemācījušies izgatavot kodolieročus! Manā rīcībā ir visi šie kodolzinātnieki!” (Nav tā, ka kodolzinātnieki visi būtu zuduši, es atvainojos par šo piemēru, bet visticamāk kādi no viņiem būs ar sātanu.) Un viņam ir visi karavadoņi – Napoleons, Aleksandrs Lielais, visi šie varenie ģenerāļi, visas modernās tehnoloģijas. Mēs nezinām, cik garš būs šis laiks, ir teikts “uz īsu laiku” (Atkl. 20:3), bet acīmredzot laiks ir pietiekami garš, lai radītu ieročus un ietu uzbrukumā Dieva pilsētai.

Kādēļ Dievs ļauj tam notikt? Viņš taisās iznīcināt ikvienu ārpus pilsētas. Cilvēki pilsētā pazīst kādus no cilvēkiem ārpus pilsētas. Kādi no tiem varbūt ir viņu radnieki, draugi... Un Dievam ir jāļauj sātanam un visiem pārējiem parādīt, ka viņi vairs nav glābjami. Pat tad, kad tiek augšāmcelti, viņi automātiski klausās sātanā un sacelšas pret Dievu. Dievam

vairs nav citas iespējas. Tā nu viņi ražo savus ieročus un gatavojas uzbrukumam, lai ieņemtu pilsētu ar spēku, jo viņi ir vairākumā! Es jums teikšu tā – nav labāka, efektīvāka un motivējošāka pārliecinātāja par sātanu. Sātans zina, kā iekustināt pūli. Paskatieties, ko izdarīja Hitlers. Viņš spēja pārliecināt pūļus, viņš spēja tos hipnotizēt. Otrajā augšāmcelšanā augšāmceltie ir klausījušies sātanā visu savu dzīvi; ir tikai loģiski, ka augšāmcelušie viņi to dara atkal. Es nezinu, kādi viņiem būs ķermeņi. Viņiem nebūs taisnoto ķermeņi, bet Dievs viņiem dod ķermeņus, lai viņi varētu rīkoties, kaut ko. Visbeidzot viņi ir gatavi doties uzbrukumā Dieva pilsētai. Tieši pirms tas notiek, Jēzus paceļas virs pilsētas Savā tronī.

Šeit es jums gribu izstāstīt nelielu stāstu no vēstures. Vai esat kādreiz dzirdējuši par baronu Fabiānu von Šlabrendorfu (*Baron Fabian von Schlabrendorff*)? Dzimis ap 19. un 20. gadsimta miju, viņš dzīvoja Vācijā, kā varat noprast no viņa vārda. Viņš mācījās par juristu un bija ļoti inteligents vīrs. Viņš sāka strauju karjeru Vācijas valdībā, un viņš arī ātri saprata, ka Hitlers ir traks. Tad viņš pievienojās pretošanās kustībai un bija iesaistīts sazvērestības plānā, lai nogalinātu Hitleru. Sazvērneki ielika spridzekli Hitlera lidmašīnā, bet tam bija defekts un tas neuzsprāga. Pēc laika atentāta mēģinājums tika atklāts un tā dalībnieki izsekoti, kamēr nonāca līdz baronam Fabiānam von Šlabrendorfam. Viņš

“Viscaur Bībeles vēsturē Dievs saka, ka Viņam nevajag vairākumu, ne tā? Viņš ar mazu skaitu uzvar lielu skaitu, ja vien mazais skaits ir uzticīgs.”

tika apcietināts 1943. gadā un tiesāts 1945. gadā, pašas kara beigās. Baronu notiesāja un veda ārā no tiesas zāles, lai nekavējoties nogalinātu – nošautu. Tieši tajā mirklī atskanēja gaisa trauksmes sirēnu skaņa. Pirms kāds paguva paslēpties tiesas zālē (viņi vēl nebija izgājuši no ēkas), bumba trāpīja tieši tiesas ēkas vidū. Visi, kas bija iesaistīti viņa tiesāšanā, karavīri, kas viņu sargāja, visi gāja bojā. Visi, izņemot baronu. Viņam nebija praktiski ne skrambas. Viņš piecēlās, notīrīja putekļus no apģērba un teica: “Es esmu brīvs!” Tad barons kādu laiku slēpās, atkal tika noķerts un nosūtīts uz Dahavas (*Dachau*) koncentrācijas nometni, kurā arī izdzīvoja. Un ne tikai tas – karam beidzoties, viņš kļuva par cienījamu pilsoni. Kā jums šķiet, kurš kļuva par vienu no Augstākās tiesas tiesnešiem Vācijā? Tas, kurš tika tiesāts, pasludināts par vainīgu, gandrīz nogalināts. Tad, pēdējā brīdī, viss mainījās, un visbeidzot viņš kļuva par tiesnesi.

Pēdējā reizē, kad Jēzus bija uz zemes, pasaule Viņu atzina par vainīgu, notiesāja un nogalināja. Vai atceraties, ko Kristus teica priesterim Kajafam? “Tu mani tagad notiesā,

“Dievs viņu paaugstināja un dāvāja viņam vārdu, kas ir pāri visiem vārdiem, lai Jēzus Vārdā locītos visi ceļi Debesīs un zemes virsū, un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu.

.....

bet viss mainīsies”: “Un jūs redzēsīt Cilvēka Dēlu sēžam pie Visuspēcīgā labās rokas...” (Marka 14:62)

Ko Pāvils teica, pirms Nerons viņu notiesāja, atzina par vainīgu un nocirta galvu? Viņš teica: “Es zinu, kam es esmu palāvis, un esmu pārliecināts, ka Viņš ir spēcīgs pasargāt man uzticēto mantu.” (2. Tim. 1:12); “Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējienus esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis [...] dos man...” (2. Tim. 4:7–8)

Daudzi Dieva ļaudis ir nepatiesi notiesāti, tagad viss mainās, un mēs sēžam tiesātāju vietā, Kristus tagad ir tronī, viss ir pilnībā mainījies. Šis ir tas lielais, baltais goda krēsls, par kuru teikts Bībelē. Jēzus ir Savā tronī, un Debesīs redzams panorāmas skats.

Vai kāds var izglābt tūkstoš cilvēku vienā mirklī? Jums nav jāstājas rindā, lai tiktu glābti, nav jāgaida ar savu kārtas numuru, kā, piemēram, CSDD² vai kur citur. Šī tiesa arī nebūs tāda. Dievs notiesās miljonus vienā mirklī. Viņš katra dzīvi noliks šī cilvēka acu priekšā. Tie redzēs visas iespējas sākt jaunu dzīvi, kuras Dievs deva, lai tie nodotos, tiektos pēc pestīšanas, tiktu glābti. Debesīs būs redzams panorāmas skats, un visi redzēs un sapratīs glābšanas plānu kā nekad iepriekš. Viņi sapratīs, ka Dievs tos centās glābt, ka bija daudz iespēju, bet viņi atteicās vai atlika, līdz bija par vēlu. Tajā mirklī, kā Bībelē teikts, locīsies visi ceļi. No Filipiešiem 2:10: “... lai Jēzus Vārdā locītos visi ceļi Debesīs un zemes virsū, un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu.” Galu galā šī briesmīgā grēka eksperimenta beigās pat sātans noietisies ceļos – visi ceļi locīsies. Tātad mēs visi kādu dienu atkal tiksimies. Mēs visi tur būsim – jūs arī esat kaut kur tajā ainā. Jūs būsi vai nu pilsētā ar labajiem eņģeļiem un Dievu Tēvu, Dēlu un Svēto Garu, vai arī ārpus pilsētas ar kritušajiem eņģeļiem, sātanu un zudušajiem. Bet mēs visi kādu dienu atkal tiksimies. Es gribu būt pilsētā. Vai arī jūs, draugi, vēlaties tur būt?

(Tulkoja Anna Rozenberga.
Turpinājums maija numurā.)

2 Angļu DMV. – Tulk. piez.

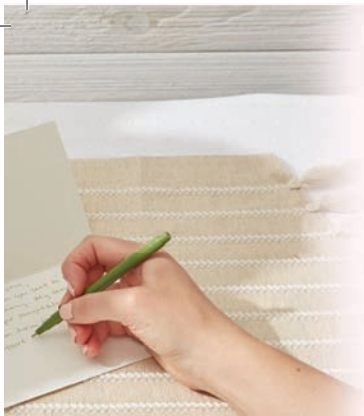
(2. VĒSTULE)

1956. gada 17. augustā
“Svētīgs ikviens, kas To Kungu
bīstas un staigā Viņa ceļus!”
(Dz. [Ps.] 128:1)

Mīlā Lentīn!

Jau labs laiks pagājis, kā saņēmu no Tevis vēstuli un arī svētrunu. Ļoti, ļoti pateicos, par to jau tāpat priecājas arī tie, kam viņu nosūtīju. Tik labu ieguvumu nedrīkst paturēt sev vien. Katru svētrunu, ko saņemu, pārrakstu atkal un sūtu tālāk. Tā arī Tava sūtītā jau aizceļojusi labi tālu. Nesen saņēmu arī no m. Laidiņas. Te atkal man darbs ar rakstīšanu, jo pati negribu palikt bešā, tādēļ jāraksta otrs eksemplārs.

Vēstuli varēju kādu nedēļu ātrāk norakstīt, bet negribēju Tevi eksāmenu laikā traucēt. Sprotu, cik tās ir nopietnas dienas. Šai laikā jau nervi tā sasprindzināti, un ja vēl traucē kāds no malas! Kad būs Tev kāds brītiņš, tad jau atrakstīsi, kā tagad raujies. Grūti gan kādu minūti atrast rakstīšanai. Ja mums uz laukiem tā jāskrien, kur nu vēl pilsētā. Es vienīgi varu rakstīt ganos, ja nelīst, bet tagad bieži līst, un tā, kamēr vienu vēstuli uzraksta, dažreiz paiet vairākas dienas. Labi būtu, ja Tu varētu palikt pilsētā uz dzīvi, uz laukiem tagad nekāda dzīve nav, un ja vēl nevar kā zirgs strādāt, tad ir bēdīgi. Tā arī man klājas. Dažreiz tikko varu paiet, kāds nogurums. Ja nedabū atpūsties, nogurums pāriet sāpēs. Sāp mugura un galva, un visi locekļi kā svina pielieti. Bet, ja slimība ir uz nervu pamata, tad nekādas ārstu apliecības nevar dabūt, kas atbrīvotu no smagiem darbiem. Un tad, kad neesi spējīgs uzliktās darba dienas izstrādāt, par to tad uzliek lielo nodokli. Tāda ir šīs pasaules taisnība, kas dibināta uz vislielāko

Deviņas vēstules

netaisnību. Bet viss ir jāpacieš. Ir arī pilsētā visādas nebūšanas, un dzīve ir iekārtota tā, ka vienmēr sirds ilgojas pēc nākošās dzīves. Vienīgais labums, ka pilsētnieki var tikt uz dievkalpojumiem, bet uz laukiem ir to grūti aizsniegt. Tādēļ jau arī nezinu, kā pateikties, ja saņemšu kādu priekšnesumu un dabūju dzirdēt, kā ticīgie centīgi gatavojas labākai dzīvei. Liels prieks arī par Ancīti. Nu jau jūs abas māsiņas ar vienādām interesēm varat iet šauru ceļu. Pie mums J-pili gan neviens klāt nenāk un draudze kā izputējusi. Jauniešu pavisam nav, un pārējie arī dzīvo tālu no pilsētas. Mēs esam 60km no draudzes un tā dzīvojam kā savā valstī, kā nu kuram patīkas. Bet, ja var bieži tikt sapulcē, ir pavisam cita dzīve. Tādēļ arī jums ir labāki dzīvot tuvāk pie draudzes. Es arī nemaz nezinu, kā neticības un netiklības atmosfērā varētu dzīvot, ja no agras bērnības nebūtu garīgas lietas daudz mācījusies. Un arī tagad draudzenes meklēju tādas, kam garīgās lietas ir pirmā vietā. Šīs pasaules lietas, lai cik pievilcīgas viņas arī neliktos, nevar cilvēku laimīgu darīt un ved prom no Dieva. Bet tagad, kad laiks iet uz beigām, cilvēks tiek kā rautin [ierauts] pasaules mutulī iekšā. Un, lai arī neinteresētu nekas no pasaules priekiem vai mantas, tomēr mēs pārmērīgi esam nodarbināti, lai sagādātu visnepieciešamāko uzturu un apģērbu. Skrien ticīgie un neticīgie. Un liekas, ka kāds visu tā vien kārtu, lai dzīve kļūtu arvien grūtāka un neveiksmju pilna. Tik ar sirsnīgu un pastāvīgu lūgšanu var visam grūtajam iziet cauri. Un tā tas īstenībā arī ir. Pravieta E.G. U. [E. Vaita] smalki ir rakstījusi par mūsu dienām. Vai Tev arī ir kādas viņas liecības? Visas viņas grāmatas un rakstus kopā sauc par liecībām. Tev jau pašai maz laika darba dienās [...]. Bet dusas dienā, kad nav dievnamā, arī mājās var lasīt. Vai esi kādreiz lasījusi “Ceļš pie Kristus” un

“Piedzīvojumi un parādīšanas”? Visas viņas grāmatas derīgas izlasīt. Man jau tā laime, ka, vientulībā dzīvojot, dusas dienās nav cita, ko darīt, un tā reižu reizēm pārļasu. Bet ir arī, ko rakstīt. Un tā Irma un Rute man iedod no sava krājuma arī.

Nu, Zentiņ, uzrakstīju Tev garu vēstuli un pastāstīju par sevi. Veselība tāda, kā kuro reizi. Jāguļ nav, bet pamazām var pa māju un ap lapiem krāmēties. Ja būtu mazāk darba, uzlabotos veselība, bet kas lai cits darbus dara? Kad izeju ganos, tad par darbiem vairs nedomāju un tad varu darīt, kas man patīk – rakstīt vai lasīt, arī šo to adu vai salāpu, bet ar adatu nevar staigājot rīkoties. Mājā gan pa to starpu sakrājas visi darbi, bet, tā kā īsti nekad nav padarāmi, tad nevar arī steigties, un nervi arī vairs neļauj steigties. Kad biju jauna, tad ātri strādāju un visu ko vajadzēja. Tagad man vairs neko nevajaga, tik kārojas tās baltās drēbes, ko šīs zemes meistari nevar pagatavot, un, lai tās iegūtu, mūsu parastā pūlēšanās maz ko der. Tā jau arī rakstīts: “miesīgā darbošanās maz ko der, bet dievbijāšana der pie visām lietām.” Bet tas arī nenožīmē, ka nav jābūt čaklam un apzinīgi savs darbs jādara. Bet pašreizējie apstākļi mūs pārmērīgi spriež darboties laicīgi, lai nebūtu nemaz vairs spēka un laika lūgt un sevi vērā ņemt. Ja Tev ir pietiekama grāmatīņa “Piedzīvojumi un parādīšanas”, tad izlasi nodaļu “Sijāšana”. Tur rādīts mūsu laiks un ticīgo dvēseļu cīņa ar tumsības spēkiem. Bet šī cīņa novedīs pie vēlā lietus saņemšanas. M. Laidiņa arī man atsūtīja priekšnesumus par vēlo lietu. Tā tad draudze gaida vēlo lietu, un pravieta raksta, ka tie, kas būs cīnījušies ar saviem grēkiem un ieguvuši taisnošanu no Kristus, arī saņems vēlo lietu. Šo laiku viņa apzīmē par ceturta eņģeļa darbu, kas apgaismo visu zemi ar savu spožumu. Tā eņģeļa darbs iesākās pirms pie ticīgām sirdīm un tās

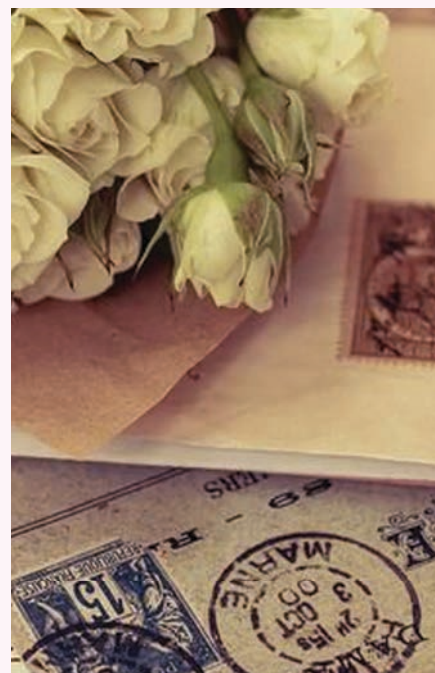
apgaismo, ka tās ņem vērā Laodiķejas draudzei doto padomu. Lasi Par. [Atkl] 3. nodaļu par Laodiķejas draudzi un lasi arī “Sijāšana”, un tad skaties sevī un draudzes dzīvē, un Tu redzēsi, ka ceturtais eņģelis savu darbu dara vispirms pie sirdīm draudzē un tad apgaismo visu zemi. Šo zemes apgaismošanu sauc par “Spēcīgo saucienu”. Br. Pavasars sludina ceturta eņģeļa vēsti. Zentiņ, mēs stāvam lielu un brīnišķīgu notikumu priekšā, un mums par visām lietām jācenšas iegūt taisnošanu caur Kristus asinīm, lai būtu cienīgas atrasties svēto sabiedrībā. Šinī pasaulē nekas mums nav solīts par ieguvumu.

Nu visu labiņu.

Andra

Kad iznāk, atraksti un uzraksti arī svētrunu no Pavasara, jo viņa runas mani arī atdzīvina.

(Turpinājums maija numurā.)

KĀPĒC DAŽI MŪSU DRAUDZES LOCEKĻI APGALVO, KA TIEM BŪTU KAUNS SAVUS DRAUGUS IEPAZĪSTINĀT AR ADVENTISTU DRAUDZI?

Katrs gadījums ir atšķirīgs. Taču te varētu būt vairāki iemesli. Viens no iemesliem varētu būt paša šī draudzes locekļa briedums. Ja viņam pašam ir kauns no savas piederības adventistu draudzei, tad viņam vienkārši nav ko saviem draugiem sacīt un ir bail pazaudēt šo cilvēku pieķeršanos, tos iepazīstinot ar savu labāko Draugu.

Otrs iemesls varētu būt kāda konkrēta draudze vai, labāk sacīsim, tās atmosfēra, kuru veido kādi šīs draudzes locekļi. Cilvēkiem ir kauns vest savus draugus uz draudzi, kur, kā tie paši apgalvo, viesi var saskarties ar atsevišķu draudzes locekļu zemo garīgo līmeni. Tas varētu būt šķērslis, tomēr tam nevajadzētu tapt par nepārvaramu šķērslī. Var izveidot mazo grupu, kur veic Bībeles izpēti kopā ar saviem draugiem un iepazīstina tos ar Jēzu. Kad ir vēlēšanās vest ļaudis pie Kristus, tad tas Kungs palīdz šķēršļus pārvarēt.

Trešais iemesls varētu būt saskarsmes trūkums. Bieži vien vietējās draudzes dzīvo tik klusu dzīvi, ka apkārtējie tās pat nepamana un nepazīst. Viena lieta, kad draudze reizi piecos gados organizē seminārus vai pasākumus, bet pavisam cita – kad apkārtējā sabiedrība un mūsu draugi pazīst adventistus no praktiskās puses, ikdienā saskaroties ar tiem. Kad sabiedrība piedzīvo, ka adventisti ir uzticami, godīgi, izpalīdzīgi un laipni ļaudis un ka tas izceļas no viņu reliģijas, tas paver durvis, un arī viņi izrāda ziņkāri iepazīties ar to Personu, kas adventistus tādus ir padarījusi – ar pašu Jēzu Kristu. Tad evaņģelizācija notiek pareizā secībā: vispirms saskare, pozitīvi iespaidi, iedraudzēšanās, sarunas, interese, iespējamās Bībeles stundas, ieaugšana draudzē un gatavība pašiem meklēt jaunus interesentus, lai arī tos vestu pie Kristus. Tātad notiek nevis apstrāde ar doktrīnām un padarīšana par “nācēju uz draudzi”, bet gan dzīva saskare, kurā tiek bagātinātas abas puses, un Dieva darbs aug.

Iespējams, ka ir vēl kādi iemesli, kādēļ mūsu draudzes locekļi saka, ka tiem ir kauns savus draugus iepazīstināt ar adventistu draudzi. Varbūt tas varētu būt arī dažu adventistu zemois vērtējums pašiem par savu draudzi, kad tie visai pasaulei pastāsta nevis par savu Glābēju Jēzu Kristu, bet gan par savas draudzes vāmajām vietām un grūtībām, atklājot dažādas negācijas tā vietā, lai pievērstu apkārtējo ļaužu uzmanību lielajam glābšanas plānam. Var pat gadīties, ka vislielākais šķērslis te ir pats cilvēks, kurš uzdevis šo “aktuālo jautājumu”.

Te būtu jāmaina akcenti un jāpievērš uzmanība tiešām vissvarīgākajam, lai pagāni nesāktu jautāt: “Kur tad ir jūsu Dievs?” Tiešām! Kad paši draudzes locekļi rada negatīvu noskaņu, aizmirstot par Kristus lielo aicinājumu, tad dabiski rodas jautājums: “Kur tad ir jūsu Dievs, ja jūs nespējat būt vienoti savā misijā un kalpošanā?”

Tad nu neapkaunosim To Kungu ar savu mazticību un sarunām! “Jo visa bauslība ir vienā vārdā izpildīta, proti, tanī: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Bet, ja jūs savā starpā kožaties un ēdaties, tad pielūkojiet, ka jūs cits citu neaprijat! Bet es saku: staigājiet Garā, tad jūs miesas kāriību savaldīsiet.” (Gal. 5:14–16) “Tāpēc ir sacīts: uzmanies, kas guli, un celies augšā no miroņiem, tad atspīdēs tev Kristus. Tad nu raugieties nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas! Tāpēc nepadodieties neprātam, bet centieties saprast, kāds ir jūsu Kunga prāts.” (Ef. 5:14–17)

Endžels Manuels Rodrigess žurnālā *Adventist World* raksta: “Apmeklējot valsti, kur musulmaņi un kristieši dzīvo kopā, es paņēmu taksi, lai dotos uz sanāksmi. Brauciena laikā es jautāju šoferim par viņa reliģisko dzīvi. Viņš ar smaidu atbildēja, ka ir musulmanis. Tad es viņam pastāstīju, ka man ir daži musulmaņu draugi.

Viņš man pavaicāja par manu reliģiju, un es atbildēju, ka esmu septītās dienas adventists. Viņš no prieka izsaucās, ka viņa ciematā dzīvo daudz adventistu un ka tie ir labāki “musulmaņi” nekā viņš pats. Viņi iet uz mošeju vairākas reizes nedēļā un pavadā sestdienas pielūgsmē un labos darbos. Viņi ir dievbijīgi cilvēki un lūdz Dievu vairāk nekā trīs reizes dienā. Viņi neēd cūkgaļu un nedzer alkoholu. Lūk, šāda liecība!

Ļaudis vispirms mūs iepazīst pēc mūsu dzīves (mūsu rīcības) un tikai tad pēc tā, ko mēs mācām. Jēzus reliģija nav vienkārši intelektuālu apgalvojumu komplekts vai teoloģiska sistēma, bet gan dzīva patiesība, kas pārņem visu cilvēka personību. Tā ir pārveidojoša patiesība, kas radikāli maina veidu, kā mēs domājam, runājam un rīkojamies.” (<https://www.adventistworld.org/the-incomparable-christ/>)

Elena Vaita rakstīja: “Kristus ir mūsu paraugs, pilnīgs un svēts piemērs, kam mums būs sekot. Mēs nekad nevaram tapt pilnīgi līdzīgi paraugam, bet pēc mūsu spējam mēs varam Viņu atdarināt un Viņam līdzināties.” (*Advent Review and Sabbath Herald*, Feb. 5, 1895)

Šāds reliģijas veids, kur citi vēro mūsu rīcību, paver tiem durvis dzirdēt un mācīties pašu patiesību. Visi kopā meklēsim vienotību savā starpā un vienotību ar To Kungu! “Dzīvojiet krietni (godīgi) pagānu starpā, lai tie, kas jūs aprunā kā ļaundarus, redzētu jūsu labos darbus un pagodinātu Dievu piemeklēšanas dienā.” (1. Pt. 2:12) “Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā. Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesis.” (Mt. 5:15–16)

Andris Pešelis, mācītājs,
LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs

SVAIGA GAISA SVĒTĪBA

COVID 19 VISBIEŽĀK SKAR ORGANISMA ELPOŠANAS SISTĒMU, TĀPĒC BŪSIM PATEICĪGI PAR MŪSU RADĪTĀJA VIENKĀRŠAJIEM IETEIKUMIEM CAUR ELENAS VAITAS INSPIRĒTO SPALVU

BEZMAKSAS DEBESU SVĒTĪBA

/LIECĪBAS DRAUDZEI, 1.SĒJ., 701./

“Gaiss ir Debesu svētība, kas mums tiek dota bez maksas, lai ierosinātu darbam visu organismu. Tā trūkums izsauks dažādas slimības; organisms kļūs miegains, kūtrs un vājš.”

VĒRTĪGS NERVU NOMIERINĀŠANAS LĪDZEKLIS

/LIECĪBAS DR. 1.SĒJ., 702./

“Gaiss, gaiss, Debesu dārgā svētība, kas visiem pieejama, aplaimotu jūs ar savu atspirdzinošo ietekmi, ja jūs tikai nelieltu tai ieeju. Apsveiciet to, pamazām iemīliet, un tā atklāsies kā vērtīgs nervu nomierināšanas līdzeklis.”

VIENA NO VĒRTĪGĀKAJĀM SVĒTĪBĀM

/COUNSELS ON HEALTH, 60./

“Brīvais, tīrais debesu gaiss ir viena no vērtīgākajām svētībām, ko varam baudīt.”

PRIEKA, VESELĪBAS UN LAIMES PRIEKŠNOSACĪJUMS

/THE HEALTH REFORMER, APRIL 1872./

“Tīrs, spēcinošs debesu gaiss ir Dieva bezmaksas dāvana vīriem un sievietēm, un viņiem nav iespējams būt priecīgiem, veselīgiem un laimīgiem, ja vien viņi nenovērtē šo vērtīgo dāvanu un neļauj piepildīt to mērķi, kamdēļ tie ir radīti.”

NODROŠINA VESELĪGU ASINSRITI, ATSPIRDZINA MIESU, VEICINA VESELĪBAS ATGŪŠANU, STIPRINA GARĪGO VESELĪBU, UZLABO GREMOŠANAS PROCESU, VEICINA VESELĪGU MIEGU

/LIECĪBAS DR. 1.SĒJ., 702./

“Gaiss vienmēr jāuztur tīrs ar pastāvīgu cirkulāciju. Tīrs, svaigs gaiss rada organismā veselīgu asinsriti. Tas atspirdzina miesu un veicina tās nostiprināšanos un veselības atgūšanu, tajā pat laikā tas stipri iespaido arī garu, piešķirot zināmā pakāpē nosvērtību un mieru. Svaigs gaiss rosina ēstgribu un ļauj pilnīgāk norisināties gremošanas procesam, kā arī sniedz veselīgu un patīkamu miegu.”

SVAIGA GAISA SVĒTĪBA

DĀVĀ LABU VESELĪBU UN PATĪKAMI AKTĪVU DZĪVI

/COUNCELS ON HEALTH, 173./

“Mēs esam vairāk atkarīgi no gaisa, kuru elpojam, nekā no pārtikas, kuru ēdam. Vīriešiem un sievietēm, jauniem un veciem, kuri vēlas veselību un kuriem būtu patīkama aktīva dzīve, jāatceras, ka bez labas asinsrites tāda nevar būt. Lai kāda būtu viņu nodarbošanās un nostāja, tiem vajadzētu pēc iespējas vairāk nodarboties ar sportu brīvā dabā. To vajadzētu izjust kā reliģisku pienākumu - pārvarēt tādus veselības apstākļus, kas viņus ir turējuši slēgtās telpās un atņēmušas iespējas vingrot brīvā dabā.”

PASARGĀ ORGANISMU NO SASLIMŠANĀM

/KRISTUS DZIEDINOŠĀ KALPOŠANA, 274./

“Plaušas pastāvīgi izdala kaitīgas vielas, un tām vienmēr jāpievada skaists gaiss. Piesārņots gaiss nepiegādā skābekli pietiekamā daudzumā, un neatjaunotas asinis plūst uz smadzenēm un citiem orgāniem. Tādēļ nepieciešama laba telpu vēdināšana. Dzīvošana slēgtās, nevēdinātās telpās, kur gaiss ir pieelpots un slikts, vājina visu organismu. Tas kļūst sevišķi jūtīgs pret aukstumu, viegli pakļaujas tam, un cilvēks var saslimt.”

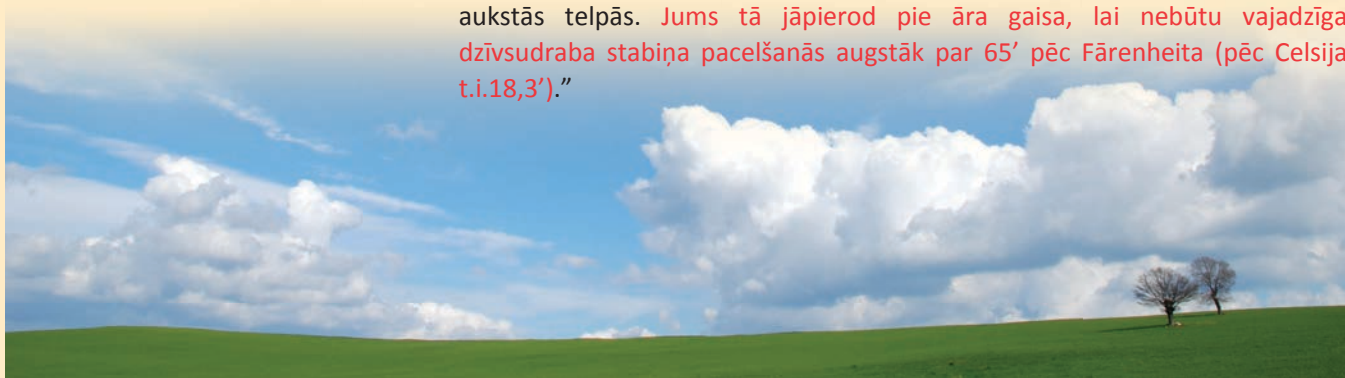
/LIECĪBAS DRAUDZEI, 1.SĒJ., 702., 703./

“Dzīvošana slēgtā, slikti vēdinātā telpā izraisa šādas sekas: organisms kļūst vājš un slimīgs, novājinās asinscirkulācija, asinis organismā plūst kūtri, jo tīrais atspirdzinošais debesu gaiss nav tās attīrījis un atdzīvinājis. Prāts kļūst nospiests un drūms, un viss organisms zaudē spēkus; tādā stāvoklī tas viegli pieejams drudzim un citām akūtām saslimšanām.”

DĀVĀ VESELĪGU ĀDAS KRĀSU

/LIECĪBAS DRAUDZEI, 1.SĒJ., 702., 703./

“Jūsu rūpīgā noslēgšanās no ārējā gaisa un bailes no pilnīgas ventilācijas liek jums elpot samaitātu, neveselīgu gaisu, ko izelpojuši cilvēki, kuri atrodas telpās. Šāds gaiss ir indīgs un nepiemērots dzīvības procesa norisei. Miesa zaudē spraigumu, āda kļūst dzeltenīga, gremošana neseekmējama, un viss organisms kļūst sevišķi jūtīgs pret aukstumu. Neilga saskaršanās ar āra gaisu izraisa nopietnas slimības. Tad ļoti jāuzmanās, lai nesēdētu caurvējā vai noguris un sasvīdis neuzturētos aukstās telpās. Jums tā jāpierod pie āra gaisa, lai nebūtu vajadzīga dzīvsudraba stabiņa pacelšanās augstāk par 65° pēc Fārenheita (pēc Celsija t.i.18,3°).”

SVAIGA GAISA SVĒTĪBA

UZLABO ASINSSASTĀVU

/KRISTUS DZIEDINOŠĀ
KALPOŠANA, 273./

“Lai asinis būtu labas, mums jāelpo pietiekami dziļi. Asinis attīrās, ar pilnu krūti ieelpojot tīru gaisu, kas piepilda plaušas ar skābekli. Tas piešķir tām gaišu krāsu un nes dzīvinošo straumi pa visu organismu. (..) Plaušām jādod iespējami lielāka kustību brīvība. (..) Nelabvēlīgas sekas ir izplatītam paradumam pārliecties pār veicamo darbu, īpaši strādājot sēdus. Tādā stāvoklī dziļi ieelpot nav iespējams. Virspusēja elpošana kļūst par ieradumu un plaušas zaudē spēju izplesties.”

..JAU ŠODIEN VAR BAUDĪT ŠO SVĒTĪBU, PAT JA LĪDZ ŠIM NAV IZDEVIES TO PIENĀCĪGI NOVĒRTĒT

(ELENAS VAITAS PADOMS KĀDAI KONKRĒTAI MĀSAI, KAS VARĒTU NODERĒT ARĪ MUMS)

/LIECĪBAS DRAUDZEI, 1.SĒJ., 701./

“Māsas ...iztēle ir slimīga. Viņa pati ir atšķīrusies no svaiga gaisa, līdz bez grūtībām to vairāk nav spējusi panest. Viņas karstās telpas ir ļoti kaitīgas veselībai. Asinsrite viņai ir novājināta. Viņa tik ilgi ir uzturējusies siltās istabās, ka nevar vairs atļauties izbraukumu svaigā gaisā, tūlīt neizjūtot pārmaiņu. Viņas sliktajā veselībā vainojams vēl kaut kas cits, ne tikai svaiga gaisa trūkums vien. Viņa ir kļuvusi tik jūtīga, ka nevar iziet svaigā gaisā, lai tūlīt nesaslimtu. Ja viņa turpinās domāt šīs nepareizās domas, tad viņa vairs gandrīz nespēs pat reizi ieelpot svaigu gaisu. Savā istabā viņai logi jātur vaļā visu dienu, lai gaiss pastāvīgi mainītos. Dievam nepatīk, ka viņa šādā veidā pati sevi pamazām nonāvē. Tas nav vajadzīgs. Viņu tik jūtīgu padarījusi padošanās slimīgām iedomām. Gaiss viņai ir vajadzīgs, un gaiss viņai jāsaņem. Viņa posta ne tikai savus dzīvības spēkus, bet arī sava vīra un meitas un visu savu apmeklētāju dzīvības spēkus. (..) viņai jāpieradinās pie svaiga gaisa, ar katru dienu paildzinot uzturēšanos ārā, līdz tā var elpot tīro, dzīvību dodošo svaigo gaisu, nejutot veselībā nekādas nepatīkamas pārmaiņas. (..) Būtu pārdrošība uzreiz atļaut visu dienu telpās ieplūst svaigam āra gaisam. Ielaidiet to pakāpeniski; pārmaiņu izdariet pamazām. Nedēļas laikā būs iegūts tik daudz, ka dienu un nakti logi varēs palikt atvērti divu vai trīs sprīžu platumā”

ORGANISMA ATJAUNOŠANAI

/KRISTUS DZIEDINOŠĀ KALPOŠANA, 275./

“Guļamistabas vajadzētu iekārtot tā, lai tajās dienu un nakti būtu gaisa cirkulācija. Neviena telpa nav piemērota guļamistabas vajadzībām, ja ik dienas to nevar atvērt āra gaisam un saules gaismai.”

KRISTUS – GRĒKA UZVARĒTĀJS

Šajā reizē mūsu rubrikā mācītāja Dāvja Trubeckoja svētruna

Šodien dzīvot kā Kristus sekotājam ir grūtāk nekā vakar. Bezgalīgās iespējas, kurām vajadzēja padarīt dzīvi vieglāku, ir padarījušas mūs par grēka vergiem. Daudzi kristieši pasaulē nonākuši pie secinājuma, ka ar Dievu nemaz nav tik viegli, kā viņi bija domājuši – vecie grēki ir nenoslīcināmi. Citiem vārdiem, tie apgalvo, ka grēks nav uzvarams, pat ne ar dievišķās žēlastības palīdzību, un ka tas būs neatņemama ikviena cilvēka dzīves sastāvdaļa.

Dvēseles vislielākās sāpes izraisa grēks. Dzīve grēkā soli pa solim ved cilvēku nāvē. Kad Kristus nāks otrreiz, tad Viņa atpestītie iegūs jaunu miesu un tiks atbrīvoti no grēka sekām pilnībā. Bet vai tiešām Bībele māca, ka, kamēr Jēzus nav atnācis, nevienam nav garantijas uzvarai pār kādu grēku? Vīram, kurš sit savu sievu, var palīdzēt vienīgi psihologa terapija? Alkoholiķei, kura ir nodzērusi visu savu dzīvi, var palīdzēt tikai *anonīmie*? Kristīgā ģimenē augušam jaunietim, kas atkarīgs no pornogrāfijas, palīdzēt var tikai apprecēšanās? Bet, ja nu visos šajos gadījumos tas nepalīdz? Vai grēciniekam, kas griežas pie Jēzus, ir kāda cerība, ka viņa dzīve var mainīties jau šodien un uz visiem laikiem?

Bībelē vienīgā definīcija grēkam ir “likuma pārkāpums”. (1. Jn. 3:4, KJV) Grēks ir tas, kas šķir mūs no Dieva un var būt par iemeslu, kādēļ mūsu lūgšanas netiek dzirdētas Debesu pagalmos. “Bet jūsu [likumu] pārkāpumi jūs attālina no jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums, ka Viņš neklausās uz jums.”

(Jes. 59:2, kvadrātiekvavas pievienotas)

Visu padara smagāku fakts, ka “visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības”. (Rom. 3:23) Tātad nav neviena cilvēka, kurš savā dzīvē nebūtu izdarījis kaut vienu grēku.

Kāpēc tas tā ir? Bībelē lasām, ka mūsu pirmo vecāku grēka dēļ mēs visi dzimstam ar kritušu dabu, t.i., ar tieksmi uz grēku, kas galu galā noved nāvē, jo “grēka alga ir nāve”. (Rom. 6:23) “Tātad, kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku – nāve, tā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši.” (Rom. 5:12) Tas nozīmē, ka mums dabiski, bez sevišķas piepūles, iznāk darīt to, kas nav Dievam tīkams. To ļoti labi var novērot bērnos – kopš mazuļa piedzimšanas mēs tam mācām mīlestību pret tuvāko, taču tam bez piepūles izdodas neņemt vērā citus mazos cilvēkus un darīt tiem pāri, domājot tikai par sevi.

Bet vai tas, ka manas grēcīgās miesas dēļ manā galvā kā zibens pēkšņi iešaujas kāds kārdinājums, kāda grēcīga doma, jau ir grēks? Jēkabs raksta, ka kārība (jeb tieksme) un grēks nav viens un tas pats. “Bet katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama. Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks padarīts dzemdē nāvi.” (Jēk. 1:14–15)

Grēks rodas tikai tad, kad kārība “ieņem” jeb kad cilvēks atsaukas kārdinājumam. Kārība uz grēku, kas ir cilvēka sirdī, sauc un slāpst, lai cilvēks ar apzinātu brīvo izvēli atsauktos kādam kārdinājumam un apmierinātu savu kārību, un tikai tad, kad cilvēks atsaukas, tikai tad viņš ir grēkojis.

Tātad, ja kādam jauneklim garām iet trūcīgi apģērbusies sieviete un viņam galvā ienāk doma, ka varētu no mugurpuses pamieļot acis, taču tajā pašā mirklī viņš apzinās, ka tas būtu grēks, un vērš savu uzmanību uz jebko citu, un neatsaucas šim kārdinājumam, viņš ir palicis neaptraipīts ar grēku.

“Sātans pamudina un ierosina tādas domas un jūtas, kas tracina pat vislabākos no ļaudīm; taču, ja tās netiek lolotas, ja tās tiek atraidītas kā ļaunas, dvēsele netiek apgānīta ar vainu un nevienš cits netiek aptraipīts no to ietekmes.” (“That I May Know Him”¹, 140. lpp.) Kārdinājums pats par sevi nav grēks, bet atsaukšanās kārdinājumam – ir.

Un tā, mūsu kristieša ikdiena sastāv no cīņām ar nemitīgiem kārdinājumiem – darīt, kā es gribu, vai darīt, kā ir pareizi, kā Dievs grib. Taču te mēs nonākam pie paša svarīgākā jautājuma – vai, kamēr dzīvojam grēcīgā miesā, kuras tieksmes nesavaldītas slāpst uz ļaunu, vispār ir iespējams neatsaukties nevienam kārdinājumam un saglabāt taisnību, kuru piešķir Kristus upuris?

**Evaņģēlijs nav
tikai grēku
piedošana,
bet arī “Dieva spēks par
pestīšanu ikvienam,
kas tic”.**

¹ Angļu valodā norādītais atsaucies uz tām grāmatām, kuras raksta autors pats tulkojis no angļu valodas.

Piedzimšana no augšas nozīmē nomiršanu savam “es”. Lai Kristus varētu mānot manā sirds tronī, manam “es” ir jāatbrīvo šī vieta. To varu izdarīt tikai es pats ar savu brīvo izvēli, jo Dievs nevienam neko neuzspiež.

Patiesībā visa Bībele unisonā māca, ka tāds ir bijis Dieva nodoms jau kopš iesākuma: ka kritis grēcinieks var atjaunoties sava Radītāja līdzībā, pārvarot nepārvaramo aizu, kuru radījis grēks. Pāri šai aizai mēs tiekam, pateicoties Kristus upurim Golgātā. Ko tas nozīmē?

Bieži kristīgā pasaule koncentrējas uz faktu, ka Kristus Golgātā nomira par visas pasaules grēkiem, t.i., par visiem maniem grēkiem, un ka tādēļ man var tikt piedots, ja křitu krusta pakājē ar nožēlu. Un tas tā arī ir! Tās ir labās ziņas – evaņģēlijs.

Taču ar to viss nebeidzas. Evaņģēlijs nav tikai grēku piedošana, bet arī “Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic”. (Rom. 1:16) Šis spēks ne tikai piedod man manus pagātnes grēkus, bet, pateicoties piedošana, dod iespēju dzīvot jaunu dzīvi – dzīvi, kurā es varu vairs neatkārtot grēku, kuru Dievs man ir piedēvis. (Un pat ar šo vēl neaprobežojas evaņģēlijs – evaņģēlijs ir viss glābšanas plāns, kā tas atklāts Svētnīcā, sākot ar upura altāri pagalmā līdz Vissvētākajai vietai, kas ir grēka pilnīga iznīcība Universā.)

To pierāda ne tikai neskaitāmie ticības varoņu stāsti Bībelē, ne tikai Svētnīcā atklātās mācības, bet arī paša Jēzus dzīve uz šīs zemes.

“Sātans Ādama grēku izvirzīja kā pierādījumu, ka Dieva likumi ir netaisni un tiem nav iespējams paklausīt. Mūsu cilvēka miesā tērtam, Kristum vajadzēja izpirkt Ādama kļūdu. Tomēr, kad kārdinātājs uzbruka Ādamam, viņu vēl nebija skārušas grēka sekas. Fiziskās un

garīgās enerģijas pārpilns Viņš stāvēja nevainojamā vīra briedumā un spēkā. Viņu apņēma Ēdenes godība, un tas ik dienas satikās ar Debesu būtņēm. Tā tas nebija ar Jēzu, kad Viņš gāja tuksnesī cīnīties ar sātanu. Četros gadu tūkstošos cilvēces fiziskie, garīgie un morāliskie spēki bija stipri samazinājušies, un Kristus uzņēmās deģenerētās cilvēces nespēku. Vienīgi tā Viņš varēja glābt cilvēku no viņa pagrīmšanas dziļumiem.” (E. Vaita. “Laikmetu ilgas”, 117. lpp.)

Kristus nāca uz šo zemi ar to pašu kritušo dabu, kuru iegūst ikviens cilvēka bērns, un tomēr palika grēka neaptraipīts – Kristus uzvarēja ikvienu grēka kārdinājumu, tam neatsaucoties. Jāpiebilst, ka ir atšķirība starp Kristu un jebkuru cilvēku – Kristus, atšķirībā no mums, nekad nav atsaucies nevienam kārdinājumam, bet mēs esam atsaukušies neskaitāmas reizes, un tas ir pastiprinājis mūsu slāpes uz kādu grēku vēl vairāk. Bet jāpiebilst arī, ka Kristus tuksnesī izcietā tādus kārdinājumus, kādus nevienam cilvēkam nebūs jāpiedzīvo, un tomēr uzvarēja! Tādēļ uzvara var būt arī ar mums! “Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis.” (1. Jņ. 2:6) Taču tur vajadzīgs pārdabisks spēks, brīnums, ko spēj darīt tikai dievišķā žēlastība, un tas ir – jaunpiedzimšana un palikšana tajā katru dienu.

Tā kā mēs esam Ādama tāli pēcnācēji un dzimstam ar grēcīgu dabu, Kristus saka: “Patiesi, patiesi Es tev saku: ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.” (Jņ. 3:3) Piedzimšana no augšas nozīmē nomiršanu savam “es”. Lai Kristus varētu mānot manā sirds tronī, manam “es” ir jāatbrīvo šī vieta. To varu izdarīt tikai es pats ar savu brīvo izvēli, jo Dievs nevienam neko neuzspiež.

Nomirt savam “es” nozīmē darīt, nevis to, ko es gribu, bet to, ko Dievs vēlas, lai es daru. Un tā visās dzīves jomās. Pilnīgi visās! Tas ir iespējams.

Nomirt savam “es” nozīmē darīt, nevis to, ko es gribu, bet to, ko Dievs vēlas, lai es daru. Un tā visās dzīves jomās. Pilnīgi visās! Tas ir iespējams, jo Kristus Svētā Gara spēkā, neizmantojot savu dievišķo dabu, tā dzīvoja. “Nāk šis pasaules valdnieks,” sacīja Kristus. “Pār Mani gan viņš nenieka nespēj.” (skat. Jāņa 14:30) “Sātana sofistika Kristū neatrada atbalsi. Viņš nepadevās grēkam. Pat domās Viņš neļāvās kārdinājumam. Arī mums tas ir iespējams.” (E. Vaita. “Laikmetu ilgas”, 123. lpp.)

Ja kādreiz tiekam kārdināti un mums ir grūti, neaizmirsīsim, ka Jēzus ir nomodā Debesu svētnīcā par Saviem bērniem un ir gatavs jebkurā mirklī mums sniegt Debesu palīdzību. “Jo tāpēc, ka Viņš pats kārdināts un cietis, Viņš var palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti.” (Ebr. 2:18) Apzinoties, ka Kristus sūta Savus eņģeļus mums palīgā, mums jādara viss iespējams no savas puses, lai izbēgtu kārdinājumam. “Jums jālūdz tā, it kā spējas būtu atkarīgas tikai no Dieva un slava pieņāktos vienīgi Viņam, bet darbs būtu tikai jūsu pienākums.” (“Testimonies to Church”, vol. 4., 538. lpp.)

Cilvēks top taisnots tajā pašā mirklī, kad pieņem Kristus upuri, taču tas ir cilvēka pienākums – turpmāko laiku, ko Dievs tam dos, darīt visu iespējamo, lai nepazaudētu šo Kristus taisnības apsegu. To sauc par svēttapšanu, kad mēs katru dienu mācāmies dzīvot pilnīgā saskaņā ar Dieva gribu, lai nepazaudētu šo dāvanu – Kristus nevainojamo taisnību.

Cīņa ar savas miesas iekārēm pastāvēs tik ilgi, kamēr mēs pastāvēsim kritušajā miesā. “Apetīte un tieksmes ir jāpakļauj Svētā Gara vadībai. Šai cīņai nebūs gala līdz mūžībai.” (“Christian Education”, 122. lpp.) Bet tad, kad atskanēs bazūne un Kristus parādīsies debesu padebešos, tad visi Dieva bērni iegūs jaunu miesu un cīņa pret grēku beidzot būs beigusies. “Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti. Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā.” (1. Kor. 15:52b–53)

pazemība vēr godā

Krū: Mūsu parkā uzradies viens ļoti šmulīgs un izpūris vārnu puika. Mēs neviens ar viņu negribam draudzēties, bet viņš mums visur velkas pakal!

Krā: Jā, viņš pat pakērkt lāgā neprot! Tāds draugs mums nav vajadzīgs.

Tētiņš: Kas tad ar viņu noticis? Kur viņš tāds uzradies?

Krā: Fredis stāstīja, ka puikas ar kaķenēm savainojuši viņa vecākus un nu viņš palicis viens pasaulē. Pats knapi izglābies no zēnu nagiem.

Tētiņš: Vai jums nešķiet, ka viņš pelnījis līdzjūtību, draudzību un pieņemšanu?

Krū: Nu, Fredis viņu parasti izsmej un saka, ka ar tādiem šmulītiem un šaubīgiem elementiem saieties ir ļoti pazemojoši. Fredis zina, ko runā.

Tētiņš: Šī, mīlie, nebūs tā reize, kad Fredim taisnība. Vai atcerieties, ko sacījis gudrais ķēniņš Salamans?

“Kas apsmej nabagu, tas nievā viņa Radītāju, un, kas par viņa bēdām priecājas, nepalik nesodīts.”

(Sal. pam. 17:5) **“Kas par grūtdieni apžēlojas, tas godā Dievu.”** (Sal. pam. 14:31)

Krā: Zini, tēti, man būtu drusciņ kauns no tik ērmīga drauga. Visi tad smietos par mani.

Tētiņš: **“Lepna sirds Tā Kunga acīs ir negantība..”** (Sal. pam. 6:5) **“Labāks ir pazemīgais..”** (Sal. pam. 12:9) To jums gan vienmēr vajadzētu atcerēties!

Pastāstīšu jums par kādu vīru, kurš bija trakoti iedomīgs un augstprātīgs. Viņš dzīvoja senos laikos Persiešu zemē, ķēniņa namā un bija ļoti ievērojams vīrs. Viņa vārds bija Hamans. Ķēniņš bija noteicis, ka visiem jāklānās Hamana priekšā līdz pat zemei, tik svarīgs viņš bija!

Krā: Izklausās pēc mazošanās! Kam gan vajadzīga tāda klanīšanās?

Tētiņš: Ķēniņa likumiem bija jāklausa, taču šajā pilī dzīvoja kāds vīrs, kurš nekad neklanījās Hamana priekšā.

Krū: Es domāju, nav jau grūti paklanīties arī nejaukam vīram dažas reizes dienā. Tā var pie reizes kārtīgi izvingroties!

Tētiņš: Bet šis vīrs, viņa vārds bija Mordohajs, to nedarīja. Kad Hamans to pamanīja, viņš sāka dūsmās kliegt: “Ko tu iedrošies! Tu, necilais jūdu vīrs! Vai nezini, ka tev jāklānās manā priekšā!? Žigli meties ceļos!” – “Es ceļus loku tikai DIEVA priekšā, bet tavā priekšā es nelieksos,” uz kliegzieniem mierīgi atbildēja šis vīrs, kurš bija DIEVAM paklausīgs. Nu gan Hamana dūsmām un naidam nebija gala! Viņš tik ļoti neieredzēja šo vīru, ka dienām un naktīm domāja, kā gan varētu viņu iznīcināt, un izdomāja.

Krā: Vai tiešām ķēniņvalstī tik svarīgam vīram nebija cita nekā, kā kalt ļaunus plānus pret vienu, pavisam vienkāršu vīru?

Tētiņš: Šķiet, Hamana lepnums bija pārāk liels, lai paciestu, ka kāds nezemojas tā priekšā, tāpēc viņš kādu dienu gāja pie ķēniņa ar, pēc viņa domām, lielisku priekšlikumu. “Ķēniņ, tavā zemē dzīvo kāda tauta, kura nemaz neklausa taviem likumiem,” viņš sacīja. “Man šķiet, to tā nevar atstāt! Tie dzīvo pēc kaut kādiem saviem likumiem! Tikai saki, un es likšu iznīcināt šo tautu!” – “Dari ar šo tautu, kā tev tik,” atbildēja ķēniņš. To tik Hamanam vajadzēja! Nu ar šo nepaklausīgo vīru ir cauri! Ja tas neapdraudētu viņa godu, viņš labprāt būtu sācis lēkāt no priekiem.

Krū: Kāds nelietīgs plāniņš! Tikai – **“Kas bedri rok, var pats tur iekrist iekšā!”** (Sal. pam. 10:8)

Krā: Bail pat jautāt, kas notika tālāk...

Tētiņš: Šim ķēniņam bija ļoti skaista sieva vārdā Estere. Lūk, ķēniņiene arī bija no jūdu tautas, pie tam nepakļāvīgais vīrs Mordohajs bija viņas radnieks, kurš meiteni bija izaudzīnājis. Nu viņš sacīja savai audzumeitai: “Ej pie ķēniņa un lūdz apžēlot jūdu tautu, citādi mēs visi un

arī tu iesim bojā!” Estere ļoti nobijās. “Neviens nedrīkst iet pie ķēniņa, ja nav aicināts,” ķēniņiene sacīja. “Tam var draudēt nāvēssods! Bet labi, es iešu!”

Krū: Drosmīgu sievu gan ķēniņš bija sev izvēlējis!

Tētiņš: Visa tauta lūdza DIEVU par ķēniņieni, un lūgšanas tika atbildētas, ķēniņš viņu uzklausa. “Lai kāds būtu tavš lūgums, es to izpildīšu,” sacīja ķēniņš. Ķēniņiene uzaicināja ķēniņu uz viesībām kopā ar Hamanu.

Krū: Varbūt tomēr nevajadzēja to lepo Hamanu aicināt? Tāds var visas viesības sabojāt!

Tētiņš: Klausieties! Esterei bija labs plāns. Tās bija lieliskas viesības ar gardiem ēdieniem, un Hamans jutās ļoti pagodināts par viņam izrādīto godu. Viņš savā lepnībā un ļaunajā uzvaras priekā jau bija sācis celt karātavas Mordohajam un nevarēja vien sagaidīt, kad varēs pazemot šo vīru un atriebties tam.

Krā: Šis Hamans tiešām ir līdzīgs indes podam!

Tētiņš: Pēc dzīrēm ķēniņš atgriezās pilī un, laiku kavēdams, pārlasīja valsti notikušo ievērojamāko notikumu grāmatu, kurā izlasīja ierakstu par to, ka jūdu vīrs Mordohajs reiz bija novērsis divu ļaunu vīru sazvērestību pret ķēniņu un izglābis tam dzīvību. “Vai šis vīrs tika par to pagodināts?” ķēniņš jautāja sulainim. “Nē,” atbildēja sulainis. Tad ķēniņš lika pasaukt Hamanu un deva tam pavēli: “Tev, Haman, es uzdodu izpildīt svarīgu uzdevumu! Tev jūds Mordohajs jāietērpj skaistās svētku drānās, jāpagodina viņš ar dāvanām, jāsedina greznā zirgā un, vedot cauri visai pilsētai, tev jāiet tam pa priekšu un jāsauc: “Lūk, kādu godu ķēniņš parāda tiem, kas viņam uzticīgi kalpo!””

Krā: Tā nu gan šim lepnajam vīram bija traki rūgta ziņa!

Krū: Vai Hamans gadījumā nepārsprāga no skaudības un dūsmām?

Tētiņš: Nē, viņš bija spiests
izpildīt ķēniņa pavēli un paaugstināt
Mordohaju visas tautas priekšā. Tā
notiek – **Cilvēka lepnība viņu gāzīs,
bet pazemīgais iemantos godu.**
(Sal. pam. 29:23)

Kad nākamajā dienā ķēniņš
ar Hamanu ieradās dzīrēs, ķēniņš
jautāja, kāda ir Esteres vēlēšanās.
“Man ir tikai viens lūgums,” sacīja
ķēniņiene. “Es esmu jūdiene. Lūdzu,
dāvā man dzīvību un saudzē manu
tautu! Atcel lēmumu par manas
tautas iznīcināšanu!”

Kad ķēniņš atklāja Hamana ļauno
un viltīgo nodomu, viņš pavēlēja:
“Hamans pelnījis sodu. Lai viņam
pašam tiek tāds liktenis, kādu tas bija
novēlējis Mordohajam un visai jūdu
tautai!”

Krā: Redz, kā ir – “**Kur nāk
lepnība, tur nāk arī negods, bet
gudrība mīt pazemīgajos.**” (Sal.
pam. 11:2)

Krū: Jā, jā, tā ir – “**Priekš bojā
iešanas cilvēka sirds kļūst lepna, bet
pazemība ved godā.**” (Sal. pam. 18:12)

Tētiņš: Tad ķēniņš iecēla
Mordohaju Hamana vietā par galma
galveno padomnieku. Visi viņa

padomi bija gan vērtīgi, gan labestīgi,
jo viņš vienmēr pazemīgi lūdza
padomu no DIEVA.

Krā: Re, kā piepildās Salamana
gudrības vārdi: “**Pazemības, proti,
Dieva bijības alga ir bagātība, gods
un dzīvība.**” (Sal. pam. 22:4)

Krā: Zini, brālīt, man šķiet, ka
tas izpūrušais vārnu puika nemaz tik
traki izpūris nav.

Krū: Jā, jā, arī šmulīgam vārnu
bērniņam ir vajadzīgs draugs. Es
tāds noteikti varētu būt! Nu, ne jau
šmulīgs, bet draudzīgs.

Krā: Rīt uzaicināsim viņu ciemos uz
mammās garšīgās zupas pusdienām!

Krū: Un Fredi arī! Viņam arī
jāsadraudzējas ar vientulīgo vārnu
puiku.

Krā: Tā ir lieliska idejiņa!

Krū: Es tiešām negribu būt
no iedomības un lepnības saskābis
kā viens vecs gurķis! Nu, kā šis
Hamans. Tā jau var pazaudēt siltu un
draudzīgu sirsniņu!

Krā: Un arī draugus! Es arī
labāk izvēlos būt smaidīga, jauka
un draudzīga. Es pat varētu šim
vientuļajam putniņam iemācīt
dziedāt!

Mīlie bērni, arī JĒZU ļauni
cilvēki savas skaudības un lepnības
dēļ gribēja nogalināt. Viņi to arī
izdarīja. JĒZUS pazemīgi pacieta
visus pāridarījumus tikai tāpēc,
lai tie nebūtu jāizcieš nevienam
no mums. Vislielākais pazemības
piemērs ir mūsu Drauga JĒZUS
ciešanas pie krusta mūsu dēļ. VIŅŠ
pazemojās līdz pat krusta nāvei
tikai tāpēc, lai būtu ar mums kopā
mūžības laikā. Viņš nekaunas par
mums, bet vienkārši ļoti stipri mīl!

JĒZUS tev, kas lasi, šobrīd saka
šos mīlestības vārdus: “Piepildiet
Manu prieku, turēdamies vienā
prātā, lolodami vienu mīlestību,
dvēselēs vienoti, ar vienu mērķi,
ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā,
bet **pazemībā** cits citu uzskatīdami
augstāku par sevi!” (Filipiešiem
2:2–5); “Tad nu kā Dieva izredzētie,
svētie un mīļotie, tērpies sirsniņā
līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā,
lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu
panesat un cits citam piedodat,
ja vienam ir ko sūdzēties par
otru; tāpat kā mūsu Kungs jums
piedēvis, piedodiet arī jūs. Un pāri
visam tam lai ir **mīlestība**, kas ir
pilnības saite.” (Kolosešiem 3:12–
14); “No tā visi pazīs, ka esat MANI
mācekļi, ja jums būs mīlestība savā
starpā!” (Jāņa 13:35)

JĒZUS ir teicis, lai mācāmies
no VIŅA, jo VIŅŠ ir **lēnprātīgs un
no sirds pazemīgs**. Tas ir labākais
veids, kā dzīvot.

Uzdevums

Atšifrē trūkstošos vārdus burtu jūkljos, lai uzzinātu kādu svarīgu rakstuvietu no Salamana pamācībām.

N¹sa
ŠBija

ŠEĻC

@Uīb2

EZPām

GDĀ

Tā Kunga _____ ir mācības _____, kā kļūt pie _____,

un _____ ved _____.

PATMOS
jaunums

Helēnas Lī

Brīnumu stāsti

**Drīzumā izdevniecības
"Patmos" grāmatu centrā!
Turpinājums sērijai "Ceļa meklētāju grāmatu klubs".**

**Vai brīnumi notika tikai Bībeles laikā? Vai varbūt tie notiek arī šodien
ar gluži parastiem cilvēkiem, kuri paļaujas uz Dievu?**

WWW.PATMOS.LV